

ELIA

JOSEF RUBÁŠ

Laila

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Josef Rubáš

Laila – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

THRILL

Josef Rubáš
Laila

LAILA

JOSEF RUBÁŠ

Copyright © Josef Rubáš, 2019

Cover design © Tereza Králová, 2019

Cover photo © metamorworks / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-7473-770-1

ISBN e-knihy 978-80-7473-791-6 (1. zveřejnění, 2019)

Prolog

Příběh bez Laily

Náš život se každým okamžikem mění ve vzpomínky. Některé hned zapomeneme, jiné se uloží do paměti vedle tisíců dalších a vytvoří dohromady příběh. Paměť nezapisuje příběh, jak se stal, ale jak se mohl stát.

Jednou z mnoha výhod paměti je zapomínání. Od pětadvacátého roku života je jeho přirozenou součástí. Vzpomínka se propadne do černé díry, nervová spojení definitivně vyhasnou.

Adam Baxa by udělal cokoli, jen aby zapomněl na svou milovanou ženu. Ale nepříjemné vzpomínky jsou jako hydra z řecké mytologie – z jedné useknuté hlavy dorostou dvě nové. Čím víc chtěl Adam zapomenout, tím víc detailů se mu vybavovalo. Znovu a znovu musel sledovat, jak ho ty nádherné oči prosí, aby navždy ukončil její trápení. Po každé probdělé noci narostly hydře další hlavy.

Proces zapomínání se dá urychlit, spolehlivě fungují alkohol nebo stres. Pokud však chcete mít jistotu, že se té hydry nadobro zbavíte, využijte specializovanou kliniku čínské společnosti *Future Without Limits*. Ne, nehleďte ji na Googlu. Buďte úspěšní, hodně úspěšní, a ona si vás najde sama. A předloží vám nabídku. Adam si myslel, že právě takhle nabídka stála na konci jejich společného příběhu. Ale poslední kapitoly ještě zdaleka nebyly napsány.

Když tu nabídku konečně využil, v jeho paměti se rozhostila tma. Trhání osmiček nebo operaci ucha si Adam dokázal vybavit do nejmenších detailů, ale ona zmizela. A spolu s ní zmizely ty plné usměvavé rty, šest pih na ušním boltci i ty hluboce modré oči, jak je kdysi popsala, když sám nedokázal pojmenovat jejich neobvykle temné zabarvení. Pohled, kterému nedokázal odolat.

Zmizela.

Jako smích v tichu, jako sen nad ránem.

Jako kdyby nikdy neexistovala.

Příběh s Lailou

Adam s Lailou leželi nazí v posteli. Jejich příběh šel k rozuzlení. Adam přemýšlel nad tím, co všechno musel prožít, aby se dostali až sem. Ale jsou tu. A jsou tu spolu.

Uvědomil si, že podle výzkumu společnosti *Future Without Limits* je prvních šest hodin klíčových pro vytvoření vzpomínek. Po jejich uplynutí se vjemy natrvalo vtisknou do paměti a nejdou vymazat. Samozřejmě s výjimkou zásahu na klinice *Future Without Limits*. Když se svou nabídkou uspěli poprvé, nic jim nebránilo předložit Adamovi novou. Adam si myslel, že právě tahle nabídka stála na začátku jejich společného příběhu. Ale úvodní kapitoly byly ve skutečnosti už napsané. *Paměť nezapisuje příběh, jak se stal, ale jak se mohl stát, vzpomínáte?*

Adamovy prsty kopírovaly krajinu Lailina těla. Od vrcholu útlého ramena přes údolí oblého boku až po kulaté návrší kolem kyčle. Naklonil se k jejímu boltci se šesti pihami a zlehka skouzl. *Lidské tělo obsahuje přibližně dvě desetiny miligramu zlata*, vybavil si v tu chvíli. Dokonce si vzpomněl i na to, jak se snažil cenu zlata v lidském těle přepočítat na peníze. Vyšlo mu to na dva haléře. Když zaokrouhloval nahoru.

Paměť zaokrouhluje dolů, většinu věcí zapomínáme. I tak patří lidská paměť mezi nevyřešené problémy naší civilizace. Rozluštili jsme kód DNA, dokážeme vyrobit člověka naprosto

identického s nějakým již existujícím, ale nevyznáme se sami v sobě. Dokonce ani nedokážeme vlastní paměťovou kartu ochránit před nechtěným zápisem.

Adamovou myslí se rozběhl děj starý sotva pět hodin. Hydře temných vzpomínek narostla další hlava. *Seděl na židli uprostřed masy betonu, ve které se bála i tma. Všude kolem viděl žluté mžitky, reflektor nad ním právě zhasl. Když se znovu rozzářil, z ruky mu trčela kanyla s tenkou hadičkou, která se zachvívala v rytmu jeho strachu. Každou chvíli se v ní měla rozproudit látka se smrtícím účinkem. Stačilo sotva několik kapek.*

Běh vzpomínek přerušil Lailin hluboce modrý pohled.

„Víš, že máš ve svém těle zlato?“ zašeptal a Lailiny rty se zhouply do úsměvu. „A že tvé tělo je horké jako zlato uprostřed léta?“

Do konce šestihodinového limitu zbývalo necelých padesát minut.

I. část

Metafora života

Po zápěstí Adama Baxy stékala kapka krve. Hladce klouzala po malíkové hraně, na špičce prstu protáhla svůj tvar a po krátkém letu dopadla na dřevěnou podlahu přesně do středu šarlatového kolečka. Krevní obraz *Metafora života*, 5 × 5 centimetrů, vyvolávací cena deset milionů korun.

Ta kapka stékala z místa, kde měl Adam ještě před několika hodinami nedobrovolně zapíchnutou špičku jehly. Neměl čas ji opatrně vytáhnout, jak by si její umístění vyžadovalo. Musel ji vytrhnout co nejdříve. Stačilo se o vteřinu opozdit, jehlou by do těla protekl smrtící roztok a Adamova vyvolávací cena by klesla k nule.

Rozlehlou místnost s dlouhým jídelním stolem osvětlovalo měkké světlo zapadajícího slunce. Příjemné a uklidňující, jako kdyby do domu patřilo. Zneklidňující byla naopak poloha těla oblečeného do modrého obleku. Páteř byla ohnuta pod takovým úhlem, že kdyby to bylo jen trochu možné, Adam by si okamžitě přesedl.

Ze všech stran ho obklopovalo ticho. Absolutní ticho, myriáda pomlkek v tónině bez křížků, béček a naděje.

Zápěstí opustila další kapka a bezhlučně dopadla na podlahu. Nepřímá úměra, čím větší byl ten obraz na podlaze, tím menší byla Adamova cena. Tým lékařů a soudců kdysi vyčíslil cenu života přibližně na deset milionů korun. Pokud by se rty

na jeho bledé tváři mohly pohnout, jistě by to bylo do úsměvu. Cenu života znal velmi přesně. Sám ji totiž zaplatil.

Adamův osud měl pět písmen a jeho život dvě nestejně dlouhá období. Před Lailou a s Lailou. Za ty čtyři měsíce s Lailou toho prožil víc než za téměř čtyři desítky let před ní. A tohle měl být jejich poslední den.

Zatímco Adam seděl bez hnutí na židli, do paměti se mu v rámci šestihodinového limitu ukládal jejich poslední rozhovor. Leželi vedle sebe nazí v posteli a s každou další otázkou se Laila přisunula blíž k Adamovi.

„Co je nejlepší na vítězství?“ navázala na začátek rozhovoru o jejich situaci. Když to před chvílí zkoušela poprvé, Adam ji namísto odpovědi svlékl a položil na postel. Ale mlčením nic nevyřešili. Museli se k tomu vrátit a vyslovit to. Museli si uspořádat myšlenky, vědět, na čem jsou. Laila nepřestávala doufat, že to Adam vidí stejně radostně jako ona. „Ten pocit, že jsi to dokázal?“

„Ta blízkost porážky. To neustálé pobízení, svištění biče nad hlavou, které tě nutí dostat ze sebe to nejlepší. Protože pokud prohrajeme, všechno končí...“

„... všechno?“ skočila mu do řeči Laila.

„V tomhle případě ano.“

„A s každou kapkou jsme porážce blíž,“ kývla směrem k jeho zápěstí a na tváři se jí objevil náznak úsměvu. Z fialově orámovaného vpichu vytékala krev. Laila zvedla Adamovu ruku k ústům a pečlivě ji slíbala. Jako kdyby záleželo na každém milimetru čtverečním, na každém chloupku, na kterém nesměl ulpět ani náznak jakékoliv hrozby.

„Co je těžší?“ zeptala se po posledním polibku. „Nebýt si jistý vítězstvím, nebo—“

„Přiznat porážku,“ nenechal ji Adam domluvit. Až příliš dobře si uvědomoval, že tohle ještě konec není, ale blíží se. Musí být obezřetný, nesmí udělat žádnou chybu. Promýšlel každý další krok. Věděl, kde musí začít. Podíval se na Lailu

pohledem, který neměla vidět. Ale viděla ho, když se otočila k dalšímu polibku, který k jeho rtům už nedonesla.

Dál mlčeli, ale ticho bylo najednou mnohem tíživější.

„Co bude s námi? A co bude se mnou?“ zeptala se a schoula se k Adamovi tak blízko, až cítil úder jejího srdce. Ten nejkrásnější zvuk. Zvuk, do kterého se zamiloval. Nedokázal si představit, že by její srdce už nikdy neslyšel. Ale zároveň věděl, že Laila musí zmizet.

Cokoliv jiného by bylo příliš riskantní.

Adamovo tělo se dál prohýbalo o opěradlo židle. Zajíždělo stále hlouběji pod stůl, jehož desku nasvítily poslední paprsky toho srpnového dne tak, že se jevila světlejší, než ve skutečnosti byla. To koneckonců platilo pro celou tu velkou místnost. S jedinou výjimkou. Dolní polovinu Adamova obličeje zastínil otevřený notebook položený na stole. Sluneční paprsky ještě vytvářely kolem zavřených víček oční stíny, ale týdenní strniště už bylo neprostupně tmavé.

Ten notebook byl na Lailino výslovné přání bílý. Obrazovku vyplňoval záznam ze čtyř kamer snímajících okolí domu. Přestože se jednalo o kamery mobilní, obraz, který vysílaly, byl značně statický. Čtyři záběry, čtyřikrát jiné kulisy, ale čtyřikrát stejná scéna formovaná dlaněmi krále Midase. Klid zalitý ve zlatě slunečních paprsků.

Další kapka krve se svezla po ruce, ale na rozdíl od svých předskokanů zmizela pod rukávem košile. Nečekanou změnu způsobil pohyb. Adamova ruka se zvedla tak pomalu, jako kdyby si to v každé vteřině chtěla rozmyslet. Nakonec se zastavila až u obrazovky, které se netečně dotkla. Záběr zobrazený do té chvíle jen v pravém horním rohu ji celou vyplnil.

Ruka klesla zpátky na stůl.

Adam pootevřel oči a mžoural na obrazovku. Viděl před sebou příjezd ke svému domu, asfaltovou cestu lemovanou trávíkem. Stále bez jakéhokoliv pohybu. Několikrát zamrkal,

jako kdyby chtěl tu strnulou scénu rozhýbat, ale kamerový záznam byl vůči jakékoliv změně netečný. Zíral na ten zamrzlý obraz tak dlouho, až měl pocit, že něco zahlédl. Zdálo se mu to, nebo opravdu něco viděl?

Už by tu měli být. Ředitel krajské policie, který si nechává říkat *kapitán*, a jeho *negr*. Toho negra si Adam musel nechat vysvětlit.

„Kluk určený na černou práci,“ sdělil mu jeho informátor.

Adam stále nechápal.

„Dobře, řeknu to jinak. Je to kvůli krytí. To vaše setkání bude kapitánova soukromá akce. Nevím, jestli si tam hned napoprvé vezme negra. Ale zcela jistě ho časem využije. Celý systém funguje takhle: Když to vyjde, negr dostane nějaké drobné. A když ne, tak to celé šeredně odskáče, a kapitána si nikdo ani nevšimne,“ doplnil informátor. Nebo též dlužník v jedné staré věci, kterou pro něj Adam obstaral. Záleželo na úhlu pohledu.

Teď by ten úhel pohledu rád změnil. Stačilo pootočit kameru jen o pět stupňů doprava. Ale nechtěl riskovat, že by si toho všiml muž, který měl být v záběru.

Adam se nadechl. Nabral do plic stojatý kyslík kolem sebe a s vyboulenými tvářemi prudce vydechl vzduch plný napětí. Fotosyntéza očekávání.

Opatrně vstal a narovnal se.

Slyšitelně hekl. Levým kotníkem stále projížděla jehlice bolesti. Pokud to půjde, bude celý večer jen sedět. Přenesl váhu na pravou nohu, aby si ulevil. Chytil se oběma rukama za bedra a opatrně se protahoval. Zavřel oči, předpažil, zakulatil záda a pomalu se předkláněl. Červená kapka dopadla na klávesnici notebooku mezi písmena „j“ a „k“. Zvedl ruce nad hlavu. Několikrát se nadechl a znovu se předklonil. Otevřel oči. Na obrazovce spatřil pohyb.

Sedl si zpátky na židli, dvěma prsty zazoomoval obraz a nahnul se k záběru. Modré kalhoty navlečené do černých kotníkových martensek uskočily před něčím, co odhadl na

pneumatiku. Současně měl pocit, že zvenku slyšel skřípění brzd. K úplnosti chyběl jen fatální zvuk nárazu.

Podvědomě se přihrčil. Ale náraz nepřišel. Zatím ještě ne.

Obraz a zvuk se spojily dohromady. Byl si jistý, že to, co vidí na obrazovce, je opravdu pneumatika té řvoucí motorky. Už jsou tu.

Adam znovu zopakoval svůj rituál. Hluboký nádech a s výdechem odpočítat čísla od pětky k jedničce, přesně tak, jak ho to naučil jeho londýnský mentální kouč. Pět, čtyři, tři, dva, jedna a zaměřit svou pozornost jinam. Zkoušel si vizualizovat, co má udělat. Ale nedokázal to. Nedokázal si ani představit, co bude následovat. Tohle bude pořádně dlouhá noc.

Promnul si čelo a dál sledoval obrazovku s vyprázdněným záběrem. Odolával pokušení pohnout kamerou. Když už měl pocit, že podlehne, vstoupili do záběru dva muži. Jeden s obdivuhodnými svaly a druhý navlečený do kožené motorkářské bundy. Nebylo těžké poznat, kdo je Kapitán a kdo Negr.

Kapitán stiskl zvonek u branky, domem se rozezněly melodické tóny. Adamovi ten zvuk připadal silnější než obvykle. Bez většího vysvětlování je pustil dál, i když klíčové slovo *policie* podle očekávání nezaznělo. *Kapitánova soukromá akce*, vybavil si Adam vysvětlení od informátora.

Když půjdou pomalu, zazvonění u vstupních dveří se rozezná nejpozději za minutu. Má poslední minutu, aby se připravil.

Rozhlédl se kolem sebe. Perfektně uklizeno, stopy po Lailé vyhlazené do ztracena. Jako kdyby ho nikdy nepolíbila v těch dveřích, nesvlékla před tou pohovkou a nenechala se na ni vzápětí položit. Jako kdyby záhyby jeho paměti byly opět hladké.

Zbývalo čtyřicet sekund.

Všiml si červeného kroužku na podlaze. Sáhl do kapsy saka přehozeného přes opěradlo židle. Kapesníkem si nejprve očistil zápěstí, potom se předklonil a utřel dřevěnou podlahu.

Krev se vpila do kapesníku. Napadlo ho, že si ten kapesník bude přidržovat kolem zápěstí. Bude to vzbuzovat ty správné otázky.

Třicet sekund.

Podíval se, kde by ještě mohla být krev. Už ji nikde neviděl. Zaklapl notebook, zvedl ho ze stolu, ale ještě než s ním dokulhal k nízké skříňce pod televizí, otevřel ho. Nezdálo se mu to, skutečně tam byla. Setřel tu červenou skvrnku uprostřed klávesnice a notebook uložil na obvyklé místo.

Zvuk zvonku Adama překvapil. Jsou tu rychleji, než čekal. A čím vyšší rychlost, tím větší škoda.

Adam zavřel oči a připravil se na náraz.

Kapitán a Negr

Ten večer přestaly platit zákony. Ještě než došlo na porušení zákonů práva, přestal platit fyzikální zákon, že světlo se šíří rychleji než zvuk. Tentokrát to bylo naopak, zvuk předběhl všechno ostatní. Burácení dvouválcového motoru dávalo tušit, že se zpoza zatáčky každou chvílí vyřítí motocykl.

Zesilující zvuk se šířil dokonce tak rychle, že se ten svalnatý muž v bílé košili a modrých kalhotách zastrčených do černých martensek musel rozkročit uprostřed příjezdové cesty, aby si dodal odvahy. Moc místa tu teda není, uvědomil si. Ale on rozhodně nebude ten, kdo uhne první. Udělal ještě krok dopředu, což stačilo, aby se dostal do záběru kamery, jejíž obraz Adam Baxa právě sledoval.

Svalovec zkřížil ruce na prsou.

Za chvíli dostane šanci, ve kterou celou dobu doufal. Vždyť si ho vybral sám Kapitán, dokonce mu osobně zavolal. Musí vypadat jako někdo, kdo si takovou příležitost zaslouží. Musí být silný. Hodně silný. Přestože měl místo nohou sestavu svalů, kterým dominovaly mohutné stehenní kvadricepsy, ten postoj ho stál víc sil než podřep se dvěma metráky. A to už je nějaká váha, čtyři červené kotouče, zrovna včera si vylepšil rekord.

Černý chopper proletěl zatáčkou rychleji, než čekal. Mnohem rychleji. Dva pořádně roztočené černé kotouče pneumatik.

Svalovcův vnitřní monolog nejprve ovládla odvaha. Neuhneš, ukážeš sílu, přikázal si.

Sakra, tohle neubrzdí, uvědomil si vzápětí.

Neuhneš.

Nesmíš.

Neuhneš!

Svalovec uskočil.

Harley-Davidson prudce zabrzdil a zastavil přesně na místě, kde ještě před vteřinou kotvily černé martensky. Když se rozptýlil bílý dým, stopa brzdné dráhy délkou i barvou kopírovala Kapitánův stín.

Kapitán se narovnal a nechal motor běžet naprázdno. Chtěl, aby ho Baxa slyšel. Věděl o něm hodně. Třeba i to, že je nedoslýchavý. Tak si to pořádně poslechni, možná to je poslední šance, kterou ti dávám, pomyslel si.

Zpoza tmavého plexiskla viděl, jak se Svalovci pohybují rty. Odezřel mu jen to *Kapitáne* na konci věty. To oslovení mu bude vážně chybět. Původně to byl jen takový fór chlapů na oddělení, když oslavovali jeho povýšení. Ale jeho egu se to zalíbilo. *El Capitan*.

Žádné *pane kapitáne*, jenom *kapitáne*. Pěkně po chlapsku. Cítil v tom slanou chuť moří, slávu objevitelů a sílu vítězných bitev. Tahle bitva bude poslední. Už se rozhodl. A také se rozhodl, že svou posádku opustí ve velkém stylu.

Kapitán otočil klíčkem, motor naposledy zařval a konečně ztichl.

Sundal si helmu, upravil řídňovací vlasy a beze slova se otočil k domu. Svalovec jeho pohled následoval. Viděli dvoupodlažní zděnou vilu s obkladem ze sibiřského modřínu. Jednoduchý funkcionalismus. Nenápadný luxus. Nápadné byly jen ty skleněné stěny, které odhalovaly větší část obou pater. Tráva jako z katalogu golfových greenů se svažovala k louce, na jejímž konci se v zapadajícím slunci leskla řeka.

Takový barák pár kilometrů za Prahou, to budou těžký prachy, pomyslel si Kapitán. Asi bych taky snesl takovýhle bydlení. Samolibě se usmál. Jeho dům by přece mohl být větší, mnohem větší. Mohl, ale nebude. Rád jedl, ale nemlaskal. Stačí mu nějaký pěkný domeček u moře. To byl zase jeho jednoduchý funkcionalismus. Zůstat za všech okolností nenápadný.

„Tohle bude velký, že jo?“ zopakoval Svalovec svou otázku, ale už bez oslovení Kapitáne.

„Proč myslíš?“

Tykal mu. Negrům vždycky tykal.

„Takovej barák si nemůže dovolit jen tak někdo.“

Jsi o myšlenku pozadu, pomyslel si Kapitán. „To máš recht,“ přisvědčil. Chtěl ho oslovit, ale zase zapomněl jeho jméno.

Svalovec se nadechl. Upnutá košile se ještě víc vyboulila, knoflíky na hrudi vyhlásily poplach. „Je tam bazén? Takovýhle domy mívaj bazén, ne?“

„Není tam bazén,“ odtušil Kapitán. „Pan majitel neumí plavat.“

„Jak to víte?“

„Vím to.“

Svalovec přemýšlel dál. Poškrábal se na levém předloktí a ukázal na prosklené stěny a francouzská okna. „Kdy to jsou už stěny a kdy ještě okna?“

Kapitán jen bezděčně rozhodil rukama. Gesto nedůležitosti.

Svalovec znejistěl. Musí dokázat, že si tuhle šanci zaslouží. Po chvilce usilovného přemýšlení se mu rozzářily oči. „Dneska jsou ty domy hrozně vulgární, Kapitáne. Třeba tomuhle je vidět skoro až do kuchyně.“

Kapitánovi uniklo krátké uchechtnutí. „Sice dovnitř moc vidět není, ale jako fór dobrý.“

Svalovec věděl, že zabodoval. Může si dovolit postoupit na vyšší úroveň. „A už mi řeknete, kdo to je?“

„Nepodíval ses?“

„Jsem tu ani ne minutu. Přijel jsem, hned jak jste zavolal. Zaparkoval jsem u té značky soukromý pozemek a sem doběhl. Ale do ikatastru jsem to ještě nestihl.“

„Do čeho?“

„Taková aplikace, Kapitáne. Když znáte ulici, můžete dohledat majitele domu a pozemku. Funguje to na...“

„*All right, all right,*“ odpověděl Kapitán s přehnanou anglickou výslovností. „Vím, co je katastr nemovitostí. Co se taky občas podívat někam jinam než do mobilu?“ kývl ke vstupní bráně.

„Na tom sloupku jsou jenom číslice. Římský číslice, abych byl přesný.“

Kapitán předstíral, že se musí zamyslet. Napoprvé mu to taky dalo zabrat, když si ve svodce prohlížel fotografie Baxova domu.

Ve skutečnosti si vybavil, co předcházelo tomu, že tu jsou ve dvou. Původně chtěl navázat první kontakt na některém z vyzkoušených míst. Opuštěná montážní hala na konci města, mohutné pilíře nesoucí mostní konstrukci dálnice nebo prázdný vagon na odstavném nádraží. Osamělá místa, která na chvíli navštíví on a jeho *klient*. Tak říkal těm, kterým nabízel dohodu. Klienti. Když o tom přemýšlel, nevěděl, jestli je to zvrácené, přesné, nebo ironické. Ale každopádně se mu to líbilo.

Protože vítězná taktika se nemění, uvažoval o stejném postupu i v Baxově případě. Chlap na chlapa. Z očí do očí. Ani ne proto, že to bylo férové, ale protože se to odehrávalo beze svědků. Být za všech okolností nenápadný, jeho první příkázání. Měl bezpečnostní prověrku na stupeň utajení „tajné“, ale tohle bylo něco jiného. Za těch třicet let u policie pochopil, že čím větší akce, tím je třeba mít jednodušší zásady. Minimalizovat riziko.

Když ale odpoledne projížděl po svojí oblíbené trase na Slapy, napadlo ho, že zariskuje. A to hned dvakrát. Půjde k Baxovi

domů a vezme si negra. Svalovec ho napadl jako první. Neměl na něj žádný kontakt, ale to vyřešil jediným telefonátem. Jedna z mnoha výhod ředitele krajské policie. Problém byl v tom, že ani nevěděl, jak se jmenuje, ale stačilo říct klíčové slovo *svaly* a dostal jméno i číslo.

Cestou zpátky jel po staré štěchovické. Zalesněné úseky míjel pomaleji než obvykle a vychutnával si ten letní den. To měl na motorce nejradši. Všechno vnímal mnohem intenzivněji, jako kdyby měl během jízdy víc smyslů. A udělám si to ještě hezčí, těšil se. Přemýšlel, jestli se nevrátí a nepojede přes Nový Knín do Řevnic, ale nakonec pokračoval dál do Davle.

Výjezdy na chopperu Street Bob 2013 byly jeho rituálem. Projížďku si udělal před každým důležitým výsledkem. Anebo před každou dohodou. Výsledky byly důležité pro vyšetřování, dohody zase pro něj.

Dohody. Tak je pojmenoval, i když věděl, že k *oboustranně výhodnému řešení* mají daleko. Že je to spíše diktování podmínek vítěze a přijetí kapitulace poraženého. A svým klientům uměl diktovat sakra dobře. Zaplat rychle a hotově, a bude rychle hotovo, jeho druhé přikázání. Víc jich nepotřeboval. Jednoduché náboženství.

Podíval se do Negrova nadšeného obličeje. Pořád čekal na vyřešení té záhady s římskými číslicemi. V tenhle moment měl ještě poslední možnost to čelo zkrabatit a náznak úsměvu z tváře vymazat.

Až teď si toho všiml. Co to má, sakra, na sobě? Kombinace martensek a nejlepší košile? Neřekl mu, aby se oblékl civilně? A když se zeptal, co znamená civilně, tak mu ještě upřesnil, že tak nějak normálně?

„Tipnu si, co tam je,“ pronesl Kapitán a Svalovec dychtivě přikyvoval. „IIIXI?“

„Přesně,“ vydechl Svalovec. „Jak jste na to přišel?“

„Není to číslo. Je to takovej fórek s jeho jménem.“

„Jménem? Kdo se může jmenovat Iixi?“ pokusil se důsledně vyslovit všechna tři *i* na začátku jména.

„Pozorně mě poslouchej a zkoušej si to představovat. B je druhý písmeno v abecedě. To jsou ty první dvě I. Chápeš?“

Přikývnutí jako odpověď.

„Dobře. Jdeme dál. A je první, takže jedno I. Máme teda ty první tři i. X nechal, jak je. A pak je tam zase A. IIIXI. Jasný?“

Nepřítomný pohled Svalovce usvědčil z přemýšlení. Před očima se mu ve dvou řadách rovnala latinská písmena a římské číslice. „Mně to bylo hned divný. Přece nemůže být I za X.“

Kapitánovi se zdálo, že se jeho Negřík ztratil v Římě mezi číslicemi a nevěnoval pozornost tomu podstatnému.

„Baxa,“ pronesl důrazně. „Znáš ho?“

„Ten Baxa?!“ vyhrkl Svalovec.

Jak to má jednoduché, povzdechl si Kapitán. „Jo, přesně ten. Říká ti to jméno něco?“

Baxa. „B“ se jen líně převalí přes rty, zato „x“ práskne jako bič. Není to právě tradiční příjmení, o to výrazněji utkví v paměti.

Josef Baxa je známý jako předseda Nejvyššího správního soudu, Milan Baxa vede jednu z největších stavebních firem a Kryštofu Baxovi mnozí předpovídají, že se stane příštím ministrem průmyslu a obchodu. Nicméně všechny tyhle Baxy Svalovec neznal. Pro něj existoval jediný Baxa, nový miláček českých médií.

Noční interview s Annou Šaldovou *Víc než patnáct minut* bylo mediální událostí měsíce. Baxa v něm zazářil. Následoval rozhovor pro časopis *Forbes*, s fotkami, na kterých měl na pravém oku výrazně zbarvený monokl. Pokud by v těch dnech byla vypsána anketa *Nejvýznamnější pohled české historie*, soupeřily by spolu Žižkova páska, Masarykův cvikr a Baxův monokl.

„Ty vole,“ hlesl Svalovec a hned zvedl ruce v omluvném gestu. „Omluva, Kapitáne, to mi ujelo. Baxa. Ty krásu. Zvíře.“

„Přesně tak,“ zazubil se Kapitán, „a dokonce velký zvíře.“

Mimo jiné si o Baxovi zjistil, že studoval práva ve Vídni, v Berlíně a na Karlově univerzitě v Praze, kde také složil rigorózní zkoušky. Titul LL.M. získal v Oxfordu. Googloval si to, znamená to Master of Laws. Pořád nevěděl, k čemu je to dobré. Znělo mu to jako titul ze školy čar a kouzel v Bradavičích, o které četl dětem před spaním.

Bezpochyby skvělý a úspěšný právník. Ale právo mu bude k ničemu. Tady nebudou platit zákony. Bude platit, co bude chtít on, Kapitán.

Tenhle Baxa je zvyklý na úplně jiné prostředí. Teplo a pohodlí kanceláře, žádné pouliční bitky plné úderů pod pás. Dělá akvizice pro *Newton International*, největší evropskou firmu v oboru energetického poradenství. Začal tam nejspíš jako stážista ještě na škole, po dvanácti letech šéfuje stredo-evropskému regionu. Kdyby s ním nepřijel uzavřít dohodu, tak by mu snad i fandil.

Možná si chodí zaboxovat, když měl ve *Forbesu* ten monokl. Teď jsou tyhle věci moderní. Kluci z kanceláře sundají oblek a buší do boxovacího pytle. Mají při tom pocit, že to je souboj na život a na smrt. Že na ně ten polstrovaný pytel může kdykoliv zaútočit svou zákeřnou měkkostí.

Ten monokl by mohl být následkem nějakého skutečného sparingu. Dokázal si to živě představit. Baxa podlezl provazy, uprostřed ringu si poprvé uvědomil, že má strach. Že tohle není boxovací pytel, ale skutečný soupeř. Skutečné rány, které bolí. Soupeř brzy pochopil, koho má před sebou. Z obranného krytu vypustil pár úderů a Baxa začal ustupovat. Když dostal ten direkt přímo na oko, souboj ukončil. Zkusil to a nevyšlo to.

„Co udělal?“

Kapitán se ušklíbl. „Není podstatný, co udělal. Podstatný je, na čem se dohodneme.“

„A na čem se dohodneme?“

„Aby bylo jasno, dohodnu se já a on. *All right?*“

„Na čem se dohodnete, Kapiténe?“

„Viděl jsi jeho ženu?“

„Ne.“

„Tak to nejsi sám. A přitom byla fakt pěkná. Prej bejvalá miss.“

„Kráska a zvíře,“ prohodil Svalovec a Kapitán se na něj udiveně podíval.

Vana uprostřed koupelny

Kapitán stiskl zvonek u domovních dveří. Stejně jako u branky, na dvě vteřiny, ne víc. V kožené bundě mu bylo horko, ale nesundal si ji, jen rozepnul.

Svalovec vedle něj nervózně přešlapoval. „Pan Iixi se vás asi lekl,“ řekl a ledabyly se zasmál. Když ale viděl, jak se na něj Kapitán otočil, založil ruce za zády a předstíral, že se nic nestalo. „Máte pistoli? Víte, kdyby náhodou...“

„Nikdy nemám pistoli, to bys mohl vědět.“

„Předpisy, konkrétně...“

„Tohle není úplně předpisovej výjezd, jak jsi asi pochopil. Neřídíš se předpisy, ale tím, co ti řeknu.“

Kapitán znovu zazvonil. Jedenadvacet, dvaadvacet.

„Podle mě zkouší někam narychlo volat,“ řekl polohlasem Svalovec.

„Nezkouší. Jestli je tak dobrej, jak si myslim, tak už o nás ví,“ pronesl Kapitán a periferně sledoval Svalovcův překvapený pohled.

Vzápětí za dveřmi uslyšeli kroky.

Když Adam otvíral dveře, věděl, koho za nimi spatří. Kapitánovi podal ruku jako prvnímu.

Kapitán čekal, že to bude těžší. Ale Baxa si nechal vysvětlit, z čeho je podezřelý, potom se rozhlédl a pustil je dovnitř. Neodporoval, nepoužíval žádné právní kličky. Vypadal rozumně,

skoro až vstřícně. Přesně jak si myslel, kluk z kanceláře, kterého najednou soupeř vyzval na souboj a on dostal strach.

Svalovec nečekal, že bude Adam Baxa až takhle vysoký. O hlavu vyšší než on, mohl mít skoro dva metry. Neměl sice monokl jako na fotkách ve *Forbesu*, zato si na zápěstí přidržoval zakrvácený kapesník. Možná proto měl tak slabý stisk ruky, což ho trochu zklamalo.

Kapitán prošel volným krokem vstupní halou.

„Samozřejmě, můžete dál,“ pronesl Adam hluboce a drsně, jako kdyby svým hlasem celý den lámal kámen a večer kloktal nadrcený štěrk.

Svalovec Kapitána následoval, ale jeho martensky si od motorkářských bot udržoval viditelný odstup.

„A nezouvejte se,“ dodal Adam. Jeho bosé nohy šly nejpomaleji, na levé chodidlo našlapoval jen zlehka.

„Wow. Prostě... wow,“ zvolal Svalovec a rozhlížel se kolem sebe. Kapitán se na něj podíval, Adamovi se zdálo, že skoro vyčítavě.

„Vy kulháte?“

„Špatně jsem dopadl,“ odpověděl podle pravdy Adam. Jeho kotník byl namodralý a viditelně nateklý.

Kapitán spolkl vtip, že teď si musí dát pozor, aby náhodou nedopadl špatně podruhé. „Máte to tu pěkný, pane Baxa,“ pronesl namísto toho odměřeně a položil na stůl helmu, téměř na stejné místo, kde ještě před chvílí ležel bílý notebook.

„Prosklený,“ doplnil ho Svalovec. „Fakt super! Pane Baxo, to by mě zajímalo. Kdy to jsou už stěny a kdy ještě okna?“

Adam mu nevěnoval pozornost. Udělal několik kulhavých kroků ke Kapitánovi, rychlejších, než když vcházeli do místnosti. „To podezření z vraždy, o kterém jste mluvil u dveří... To jste myslel vážně?“ pronesl potichu, aby ho Svalovec neslyšel.

Kapitánovi se ta otázka líbila hned ze dvou důvodů. Je přímý a netrpělivý.

Podíval se na něj. Baxův nakloněný postoj byl plný obav, díval se směrem ke dveřím, jako kdyby chtěl každou chvíli odejít. V jeho pohledu bylo ještě víc nejistoty než v tom přidušeném hlase. Tohle nebyl ten drsný, hluboký tón, kterým je přivítal, nebo kterým tak sebejistě odpovídal v interview *Víc než patnáct minut*. Tímhle tónem se bude chtít dohodnout.

Kapitán se na něj dál zkoumavě díval, Baxa jeho přímý pohled dlouho nevydržel.

Sledoval ho jako šelma, která čeká na pohyb, aby mohla zaútočit. Tohle byla Kapitánova specialita. Chlubil se svým podřízeným, že dokáže pět minut nemrknout, aby mu u vyslychaného neunikl sebemenší detail. Jeden jemný pohyb v obličeji a ví, na čem je. Ve skutečnosti se Kapitán nikdy nedostal přes tři minuty. Ale tady mu stačila sotva minuta. A klidně se mohl celou dobu dívat kolem sebe jako Negr, kterého ta okna nepřestávala fascinovat, až si o něm začínal myslet, že musí bydlet ve sklepech. Viděl to napětí v čelistních svalech, úzkostlivé přidržování kapesníku na zápěstí a víčka, která mrkala mnohem častěji, než je obvyklé. Znaky nejistoty urychlující jednání. Také periferně zahlédl, jak Negr došel až k oknu, zatukal na něj a zamyšleně si ho prohlížel. „Já jenom, že to je fakt zajímavý, protože vy tady máte jakoby rám...“

„Vidím, že kolega už začal, a já jsem se ani neujistil. Pane Baxa, můžeme se tu porozhlídnout? Klidně to můžete projít s náma, jestli chcete. Bude to jen chvilka,“ řekl Kapitán s pohledem zabodnutým do Adamova obličeje.

Adam rozhodil ruce a po kratším váhání neurčitě přikývl.

„A jak jste se ptal, jestli jste hlavní a vlastně jedinej podezřelý z vraždy své ženy,“ rozvedl Kapitán své původní oznámení a ke své spokojenosti zaznamenal udivený pohled. „Ano, myslel jsem to vážně. O to tady dnes večer půjde. A tentokrát to dotáhneme až do konce.“

Kapitán si uvědomil ten dvojsmysl. Měl na mysli konec ve vyšetřování, ale klidně to mohlo znamenat i Baxův konec.

Vy Kročil ke schodům a kývnutím naznačil Negrovi, aby šel za ním. Když se ohlédl, spatřil Baxu, jak si prohlíží svou chvějící se ruku. Ten krví nasáklý bleděmodrý kapesník si na vnitřní straně zápěstí přidržoval stejně pečlivě, jako kdyby zastavoval silné tepenné krvácení. Ještě je brzy na nějaké závěry, ale vypadá to, že ho přečetl správně. Vlastně to šlo ještě líp, než plánoval, uvědomil si, zatímco stoupal po schodech.

„Já půjdu do pracovny a ty se podíváš sem,“ ukázal Kapitán na dveře, před kterými se zastavili.

„Co tam je?“

„Samá voda,“ ušklíbl se Kapitán.

„Přihořívá? Hoří?“

„Takže?“

Svalovec pokrčil rameny.

„Samá voda? Nic?“

„Koupelna?“ vyslovil opatrně Svalovec.

Kapitán kývl směrem ke dveřím, Svalovec je otevřel. „Tohle bude velký,“ zamumlal sám pro sebe, když vstoupil do místnosti dvakrát větší, než byla jeho garsonka.

Koupelně dominovala oválná vana. Svalovec na ni zíral, nikdy nic podobného neviděl. Neměla by být vana někde v rohu? Nebo aspoň u stěny? Chvilí odolával pokušení si do té vany vlézt. Sedět na stejném místě jako seděla ona. Není to sice předpisový výjezd, jak říkal před chvílí Kapitán, ale tohle by bylo už asi moc.

Nebo nebylo?

Dobře, udělá to. Ale udělá to rychle. Rozhlédl se do chodby a zavřel dveře. Když si sedal do vany, měl pocit, že se na něj někdo dívá. Oslňovaly ho sice paprsky zapadajícího slunce, ale i tak viděl její modré oči. To dokonalé tělo modelky. Nahé tělo.

„Umej mě, zlato,“ zašeptal.

Obešla ho a naklonila se nad ním. Ještě viděl, jak se nad ním zhoupla ta perfektně tvarovaná prsa. Potom zavřel oči a cítil, jak si za něj kleká a začíná mu masírovat ztuhlou šíji.

Zatnul svaly na pažích, opřel se, zaklonil hlavu. Nebylo to tak pohodlné, jak si myslel. Ale i tak ho to nesmírně vzrušovalo. Stiskla mu postupně bicepsy a ramena, přejela po hrudníku a na konci valchy břišních svalů se zanořila pod hladinu.

Ke svému zklamání zaslechl na chodbě kroky. Vyskočil z vany, a když Kapitán otevřel dveře, našel ho, jak si v předklonu zamyšleně prohlíží umyvadlo. „Jsou tu jenom jeho věci, Kapitáne. Kartáček, pasta, sprchový...“

„Nic tu nenajdeme, to ti je snad jasný. Na nic nesahej a za pět minut buď dole.“

Svalovec přikývl.

„Za pět minut,“ zdůraznil zvednutou rukou s pěti roztaženými prsty. V černé rukavici vypadaly přísně.

„Ano, Kapitáne,“ vyhrkl Svalovec, postavil se do pozoru, vytrčil ruku, takže Kapitána napadlo, jestli nechce hajlovat, ale potom ohnul loket a zápěstí přirazil k čelu.

„Salutovat nemusíš...“

„Dejve.“

„Cože?“

„Teda jmenuju se samozřejmě David, ale holky na oddělení mi začaly říkat Dejve a nějak se to chytlo.“

Kapitán se pobaveně ušklíbl. Na vteřinu zaváhá, jestli mu pět minut bude stačit, a Negr si to hned vyloží tak, že si snad budou tykat nebo co. Raději půjde za Baxou, ten je překvapivě čitelnější než tenhle... Dejv.

„No dobře, tak pohov a za pět minut dole.“

„Davide,“ dořekl tiše Svalovec, když v horním patře osaměl. Pět minut. To mu bude stačit, uvědomil si. Dobře věděl, kam zamíří. Když už nic nenajdou, jak řekl Kapitán, tak si aspoň udělá radost. Prošel na konec chodby, kde tušil ložnici. Vklouzl dovnitř a téměř neslyšně za sebou zavřel dveře.

Proti posteli byla velká skleněná stěna. Zapochoyboval o tom, co chce udělat. Ale tomuhle domu nebylo vidět ani do kuchyně, natož do ložnice. Teď se mu to bude hodit. Postel

ho zklamala, na první pohled nevypadala nijak extra. Normální postel, jen trochu větší. Ale to se dalo čekat, u Baxy bylo všechno tak trochu větší. Nakonec i ten Baxa.

U čela postele leželo několik barevných polštářů. Zvedl ten červený a přičichl si k němu. Doufal, že nasaje vůni jejich vlasů. Nic necítil.

Chtěl navázat tam, kde ho v koupelně vyrušil Kapitán. Leh si a s hlavou mezi polštáři si představil, jak k němu přichází. Ta její krásně klenutá, kulatá prsa.

Zajel rukou za opasek kalhot. Ještě to vylepší.

Ale nebylo to tak dobré jako ve vaně. Vlastně to nebylo dobré ani trochu.

„No tak,“ vyzýval svůj penis ke spolupráci.

Moment pokušení zmizel. Přitom ve vaně měl tak silnou erekci, až se musel předklonit a předstírat, že si prohlíží skvrny na umyvadle, aby Kapitán nic nepoznal.

Vyndal pravačku z kalhot, poškrábal se na levém předloktí a díval se na tu prosklenou stěnu. Zvláštní, fakt zvláštní, zakroutil hlavou. Kdo si něco takového pořídí do baráku? Vstal, upravil polštáře, aby Baxa náhodou něco nepoznal, a s úsměvem na rtech vyšel z ložnice na chodbu.

Pořád tomu nemohl uvěřit.

Když včera před půlnocí seděl v kanceláři, marně přemýšlel, proč to všechno dělá. Proč si ten večer připravuje třetí espresso a pročítá spis, když všichni ostatní jsou už dávno doma. Nikdo nevěděl, že tam takhle pozdě ještě je. Nikdo nedokázal ocenit jeho práci, jeho nasazení. Vlastně to bylo ještě horší. Nikdo o něm nevěděl. Nikdo ho neznal. Kdyby existovala nějaká hymna outsiderů, tak by k ní mohl napsat slova. Ale teď se všechno změní. Vybral si ho sám Kapitán a budou spolu dělat na Baxově vraždě. Tedy na dohodě. Ať už je to cokoliv.

Tohle bude velký, opakoval si v duchu tak dlouho, až to musel říct nahlas. „Tohle bude velký,“ prohodil nad schody

a zamnul si ruce. Odhadoval, že to ještě není pět minut. Radši ještě chvíli počká.

Zezdola slyšel, jak Kapitán vypráví Baxovi o jakémsi Maelströmovi. Nějaký Švéd, co ubodal svou ženu. Tomu by vlastně docela rozuměl, sám k tomu neměl daleko.

Jak se věci můžou rychle změnit. Ještě před dvěma měsíci Baxu ani neznal. Ale po tom interview v *Patnáctce* nebylo úniku. Baxa byl všude. I u nich v kanceláři se o něm bavili. Ty fotky ve *Forbesu* mu připadaly až neskutečné. Chlap s takovým postavením, v takovém parádním obleku, a má moncla?

Schválně si ty fotky stáhl, prohnal je několika grafickými programy, ale ani tak nedokázal poznat, jestli je to skutečnost, nebo fejk. Každopádně skvělá nadsázka, to bez diskuze. Ale ten monokl mu připadal až moc nápadný.

Že Baxu obdivuje, to samozřejmě nikomu říct nemohl. A už vůbec ne svojí ženě. Tedy bejvalý ženě. I když... to je jako s těmi okny v Baxově domě. Může říkat bejvalá, když už spolu nebydlí, ale ještě nejsou rozvedení? Kdyby přiznal obdiv k jinému chlapovi, to by rovnou mohl říct, že není tak silnej. Že není dost dobrej. Úplně stačilo, když se jí zmínil o tom *Forbesu*, a ona mu odpověděla, že se to čte *forbs*. To ho fakt naštvalo. Řešit takový detaily.

Baxa by to určitě neudělal. Chytřej chlap, ale nepovyšuje se. Líbilo se mu, jak v rozhovoru vysvětlil, proč se stal právníkem. Nejspíš proto, že si jako malý kreslil houslové klíče a rodiče si mysleli, že to jsou paragrafy. Tomu vtipu se dokonce nahlas zasmál.

Nesnášel, když tihle chlápci z mezinárodního byznysu mluvili tak, že nevěděl, o čem je řeč. Před půl rokem jednomu takovému předčasnými plešounovi dali kluci sedmičku. To se mu zdálo málo, celou dobu to vypadalo na deset až dvanáct. Vleklo se to několik týdnů, pořád se jenom hrabali v důkazních materiálech a hledali něco, co jim plešounovi advokáti neshodí. Pak si to vzal na starost Kapitán a byla z toho

sedmička. Soud byl jenom formalita. Půl roku si odseděl ve vazbě, za tři roky ho nejspíš propustí na podmínku. Fakt hodně málo.

„A navíc je to velkej sympaťák,“ řekla jeho žena tím škádlivým tónem, který neměl rád.

„Není zas tak velkej.“

Nakrčila nos.

„Vsadím se,“ řekl důležitě, „že určitě nedá skoro dva metráky na benči.“ Byl pyšný na to, že nedodal *jako já*. Ale už to bylo jedno. Když viděl, jak nakrčila nos a posměšně frkla, tušil, co bude následovat. Tohle dál nevydrží. Jestli se nerozvede, špatně to skončí.

„Ani nemusí dát *skoro dva metráky*, když má *nejmíň půltunový charisma*.“

Svalovec se při té vzpomínce podrbal na předloktí. Nedomákal se ovládnout. Rozškrábal si to místo skoro do krve.

Tehdy to bylo ještě horší. Vystartoval za ní s takovou zuřivostí, že s výkřikem utekla a zamkla se v ložnici. To ho naštvalo ještě víc. Řval a mlátil do dveří jako smyslů zbavený. Když je vykopl, zařvala ještě pronikavěji. Seděla za postelí, vzlykala a rukama si kryla hlavu.

To mu stačilo.

Naházel svoje věci do dvou tašek a čtyři dny přespával po kamarádech, než si našel nájem v garsonce.

No jo, tohle si uvědomil až teď. Uprostřed Baxova baráku. To díky němu se odstěhoval od manželky. Měl by mu vlastně děkovat.

Poškrábal se. Snáz se odstraňuje jméno vytetované na předloktí než mrtvé tělo ubodané ženy. Jako u toho Maelströma, jak o něm před chvílí mluvil Kapitán. Vyhrnul si rukáv košile, aby se mohl pořádně podrbat. Svědilo to jako čert. Ale hlavně že už je pryč. Ona i to tetování.

Prej *půltunový charisma*. Zasmál se a vykročil ze schodů.

Oboustranně výhodné řešení

„Slabá baterie,“ slyšel Adam ze svého sluchadla ženský hlas. To varování zaznělo poprvé, takže na výměnu měl ještě času dost.

Zatímco vyšetřovatelé procházeli dům, vzal sako ze stolu a přehodil ho přes židli po své levé ruce. Odbelhal se do kuchyně, nalil do karafy vodu a spolu s ní postavil na stůl tři sklenice. Tu svou naplnil a napil se. Zhluboka vydechl. Hned co dosedl, nadzvedl kapesník a zkontroloval své zápěstí. Několikrát sevřel ruku v pěst. Pohnuly se ale jen svaly předloktí, rána se zacelila. Také zkusil opatrně zahýbat promodralým kotníkem. Ten byl mnohem citlivější.

Věděl, že to přijde, ale takhle si to nepředstavoval. Takové dny si nedovedete představit. Nenapadne vás, že bude horký srpnový den, až se slunce a ten reflektor v betonovém krytu budou předhánět, kdo bude víc oslňovat. Nepředstavujete si, že jeden vyšetřovatel přijede na motorce až k domu a celou dobu si nesundá kožené rukavice čouhající z vypasované motorkářské bundy. Adamovi se zdálo, že je mu malá. Každopádně mu v ní muselo být horko. A co teprve ten druhý, Svalovec, který mu při pozdravu sevřel ruku do svěráku. Vypadal na první pohled sotva na pětadvacet a také na to, že papír v jeho domácnosti má spíš podobu krabic od pizzy než knih.

Adam uslyšel známé zavržení, Kapitán scházel po schodech. „Máte to tady pěkný,“ pronesl ještě dřív, než sestoupil z posledního schodu. „Je za tím vidět hodně práce.“

Adam nereagoval.

„Co jste dělal?“ zeptal se Kapitán a podle očekávání se posadil do čela stolu.

„Myslíte ve firmě *Newton International*, u mého londýnského zaměstnavatele?“

Kapitán nesouhlasně zakroutil hlavou a poklepal si nad zápěstí. „Vaše ruka.“

Oba se podívali na Adamovy modrofialové prsty, odřené klouby a kapesník zbarvený krví, který si přidržoval kolem zápěstí přesně na místě, kde sebevrazi vedou poslední řez.

„Vypadá to na pěknou nakládačku,“ pousmál se Kapitán. „Nemám zavolat doktora? Nedaleko odsud bydlí jeden můj známý, kterej dělá v Motole na chirurgii. Je dobrej.“

„Díky, jsem v pořádku.“

„Nevypadáte tak.“

Adama ten předstíraný zájem o jeho zdraví pobavil, ale nedal na sobě nic znát. Rána na zápěstí se za těch pár hodin zacelila, ale před jejich příjezdem si ji kvůli větší věrohodnosti znovu trochu rozřízl. Víc než chtěl, ale rozhodně méně, než jak by se zdálo podle starostlivého výrazu v Kapitánově obličejí. Splnilo to svůj účel.

„Zdáte se mi trochu pobledlej.“

Adam zdvihl koutky, ale k úsměvu měl jeho unavený výraz pořád daleko. Co to je? Nový výklad zákona o Policii České republiky? Paragrafy o vlídném přístupu? „Chtěl jsem vám usnadnit práci. Už jsem se vybarvil,“ pronesl rozvázně.

Kapitán se zasmál, jako kdyby to byl nejlepší vtip, který za poslední měsíc slyšel. Potom se naklonil a vyndal z kapsy svazek klíčů. Položil jej na stůl.

Adama zaujala červeně blikající kontrolka na černém ovladači. Nemohl tušit, že to je detektor odposlechu, který Kapitán

dostal od kolegů k loňským padesátinám. Praktická věcička, ocenil ten dárek. Zejména v dnešní době, kdy vás může nahrát pomalu i knoflík od košile. Navzdory svému zdánlivě lacinému vzhledu se detektor ukázal jako nesmírně přesný a citlivý, přitom malý a snadno zaměnitelný s dálkovým ovládním auta. Jen s tím rozdílem, že díky němu mohl ovládat lidi zblízka. Kapitán ho zapínal, kdykoliv si potřeboval být jistý. Jako právě teď.

Kontrolka zhasla. Všechno v pořádku, můžeme začít, pomyslel si Kapitán. Z pěti minut, které nahoře nařídil Negrovi, zbývaly ještě tři.

„Začneme, pane Baxa,“ pronesl důrazně.

Zpod zkrabatělého čela se na něj dívaly ospalé oči. Adam nemohl nevidět tu změnu. Kapitánův obličej, gesta i způsob, jakým seděl na židli, to všechno se změnilo. Nevypadal, že by si něco myslel. Vypadal, že ví. Hon právě začal.

Kapitán mluvil pomalu a zřetelně. I proto měl rád výjezdy na motorce. Mohl si všechno promyslet. Nepopisoval Adamovi usvědčující důkazy, neukazoval mu v telefonu číslo na spolupracujícího soudce ani neodhadoval délku trestu. Vražda má přitom poměrně široké rozpětí, od deseti let až po výjimečný trest doživotí. Věděl, že tohle všechno Adam ví. Ani mu nesvítíl lampičkou do obličeje. To obstaralo slunce, které se sklánělo nad obzor a nutilo Adama mhouřit oči.

Kapitán mluvil tak, aby se dohodli. „Znovuotevření celé kauzy se obvykle dělá ve dvou případech. Pokud se přiblíží doba promlčení nebo pokud se objeví nový důkazy,“ vyslovovaly jeho rty pečlivě. „A to se právě stalo. A tyhle důkazy dělají vaši kauzu – abych tak řekl – nesmírně zajímavou. Třeba pro politiky všech zainteresovaných států. Každý si chce připsat kladný body.“

Adam ještě víc přivřel oči, aby současný obraz překryla vzpomínka. Vybavil si, jak odpoledne stál nad jejím mrtvým tělem. Nic necítil. Absolutně nic. Jen její studenou ruku.

Řetěz vzpomínek přetrhl Kapitán, který ještě přidal na hlase. „Nebo! Nebo pro novináře! Předháněli by se v tom, kdo napíše krvavější titulek. Jako třeba teď ta aféra ve Švédsku. Henrik Maelström,“ pronesl s přehnaně švédskou výslovností a založil si ruce za hlavou. „Asi nevíte, o koho jde. Já jo, sleduju totiž i zahraniční kauzy. Tenhle Maelström je *de iure* jenom podezřelej – jenom podezřelej, to zdůrazňuju – z toho, že ubodal svojí ženu. Ale *de facto* je po něm. Po tom, co jsem si přečetl, bych si o něj neopřel ani kolo.“

Henrik Maelström. *King Henrik*. Adam moc dobře věděl, o koho jde. A co se stalo. Henrik byl jeho kolega v *Newton International* a dokonce ani jeho vlastní advokát nepochyboval o vině. Pokud někdo nevěděl, o koho jde, byl to Kapitán. Nevěděl nic o tom, že Henrikův vinný sklep měl stálou teplotu dvanáct stupňů, ani o Henrikově bělostné košili, natož o zmatku v jeho očích, do kterých se Adam díval a cítil se při tom stísněně. Jednak to bylo ve vězení a především jim to oběma bylo jasné. Konec byl blízko. Mnohem blíž, než si oba byli schopni připustit.

Kapitán na malou chvíli zaváhal a pak se řinčivě rozesmál. „Víte, proč bych si o něj neopřel ani kolo? Aby mi náhodou nepropíchl gumy,“ dodal se smíchem. Pokud by byl nevkus trestný, musel by si Kapitán udělit minimálně pokutu.

Adam se pokusil odtrhnout jazyk z patra, ale namísto odpovědi jen naprázdno vydechl a rozkašlal se.

Kapitánův smích se změnil ve škleb. „Pane Baxa, nemá cenu si nic namlouvat. Pokud bychom do toho šli naplno, tak by z toho bylo dvacet let,“ pronesl, energicky se postavil a chytil se oběma rukama hrany stolu. „Dvacet let! Podmínku bych si osobně pohlídal, takže ven byste se dostal v šedesáti. Nejlepší roky života ve vězení.“

Tak přece neodolal a vyslovil délku trestu, pomyslel si Adam. Dvacet let uprostřed čtyř betonových stěn. Osamělost v hromadné samotě.

„A to byste asi nechtěl, že? Z takovýho prostornýho baráku do cely dva krát šest metrů, kde budete mít železnou postel a plechovou skříňku. A samozřejmě spoluvězně. Nejspíš taky nějakýho vraha,“ pokračoval Kapitán.

„Něco o tom vím,“ hlesl Adam. Neuplynuly ani tři hodiny, co seděl na židli uprostřed masy betonu. Sám, bez spoluvězně. Každou vteřinu při tom cítil, jakou moc nad ním někdo může mít. Nakonec se po jeho pravé ruce rozběhly kapky krve. Pořád neměl úplně jasno v tom, co se tam odehrálo. Ale byl si zcela jistý tím, že tohle nechce už nikdy v životě zažít.

Přistihl svou levou ruku, jak nenápadně měří pulz těsně nad místem, ze kterého měl jeho život vyrchat.

„Nebo,“ zvedl Kapitán důležitě ruku v černé rukavici, ze které trčel ukazováček, „můžeme vést celou věc poněkud... méně formálně.“

Zajímavé označení pro porušení všech předpisů, pomyslel si Adam. Méně formálně. „Samozřejmě, od toho jste tady. Pochopil jsem neformálnost celého našeho setkání.“

Oboustranně předstíraný úsměv zanikl v dusotu martensek. Svalovec seběhl schody, ještě za nimi udělal tři rychlé kroky a zaujal vyzývavý postoj, který připomínal boxerský kryt. Nadšený nováček, který se poprvé postavil soupeři těžké váhy.

„Boxujete?“ zeptal se Adama. Kapitán si nemohl nevšimnout toho výrazu. Přesně takhle se ten jeho Negřík rozzářil, když udělal vtíp s domem, co je mu vidět až do kuchyně.

„Ne, když to není nutné,“ odpověděl Adam.

„Vy spíše *baxujete*, že jo?“ zašklebil se Svalovec. „Jako víc s americkou výslovností, rozumíte, aby tam zaznělo vaše jméno.“

„Já jsem to pochopil,“ přisvědčil Adam.

„*Baxovat*, porazit někoho ve stylu Adama Baxy.“

Svalovec spokojeně kývl a podíval se na Kapitána. Jeho pohled si nesprávně vyložil jako výzvu. „Víte, co mě k tomu

vedlo? Ta vaše rozbitá ruka a fotka ve *Forbesu*. Myslel jsem si, že to maskérky přehnaly. Ale třeba jenom zdůraznily monokl, který jste tam už měl.“

„Ta fotka je reálná. Opravdu jsem měl takový monokl,“ řekl Adam ztěžka a odkašlal si. Rty se mu od sebe sotva odlepily. Přejížděl si po nich špičkou jazyka, ale moc to nepomáhalo. Chtěl ještě odpovědět, ale jazyk se mu přitiskl na patro. Natáhl se pro sklenici s vodou.

Svalovec se svou další otázkou počkal, až se napije. „Takže fakt boxujete?“

Kapitán na Svalovce přísně kývl, ten se posadil.

„Když jsme u těch fotek, proč jste sundal ty na schodišti?“ zeptal se Svalovec.

Adam zvedl obočí.

„Ve zdi jsou skobičky. Mohly to být taky nějaký obrázky. Ale viděl bych to spíš na fotky.“

Kapitán zvedl karafu. Počkal, až získá pozornost obou mužů u stolu, a začal si nalévat vodu. Tak pomalu a obřadně, jako kdyby to byla ta poslední voda na Zemi. „Dáte si také, pánové?“

Svalovec přikývl výrazněji než Adam. Kapitán si přisunul první sklenici a rychle ji naplnil. Stejně tak i tu druhou.

„A co kdyby tam byly ty skobičky čerstvě a fotografie ještě ve výrobě?“ zeptal se Adam Svalovce, který s protiotázkou viditelně nepočítal.

„A co kdybychom přestali spekulovat a vrátili se k původnímu tématu?“ ukončil debatu Kapitán a rozdělil sklenice s vodou.

Počkal, až se Adam znovu napije, potom si k němu přisunul židli a dál mluvil. Stále dokola stejné sdělení, uvědomil si Adam. Jako když odjíždíte na dovolenou a znovu a znovu procházíte byt, jestli je všechno v pořádku. Jsou tady mimo službu, jaksi neoficiálně. Neformálně, all right? Vsadil by se, že tenhle chlápek umí anglicky ještě *helou*, *sory* a *senkjů*, ale

ól rajt převalil přes jazyk potřetí se stejnou suverenitou, s jakou mu zopakoval výši trestu. Dvacet let.

Přijeli ho varovat, domluvit se ke spokojenosti všech. Najít podmínky pro dohodu, oboustranně výhodné řešení, jak zdůraznil Kapitán.

Adamovi to konečně došlo. V jediné nekonečně dlouhé vteřině, jako když zabouchnete dveře a uvědomíte si, že klíče máte uvnitř. Uvědomil si, že má k osudu Henrika Maelströma mnohem blíž, než si byl ochoten připustit.

„Mimořádně co je tohle?“ zvedl se Kapitán ze židle, došel k nízké skříňce pod televizí a vzal do ruky tučňáka zakletého do tvaru matrjošky. Prsty v černé rukavici zakryly tučňákovu hlavu.

„Metafora,“ odpověděl Adam popravdě a snažil se na patře najít jazykem alespoň trochu vlhkosti.

„Metafora,“ zopakoval po něm Kapitán bezvýrazně a dál přecházel po místnosti. Pokaždé když došel k nějakému předmětu, zastavil se, dotkl se ho prsty a změnil směr. Rohu stolu. Stojací lampa. Karafa. Okenní rám. Roh stolu. A tak pořád dokola.

Adam počítal jeho kroky. Dohromady jich bylo přesně dvacet na jeden okruh.

Na konci druhého kola se Kapitán zastavil. „Metafora,“ řekl dutě a tučňáka v pase otevřel. Byl prázdný. „Pane Baxa, já mám takovej pocit, že si tady s náma jen hraje.“

Dotek stojací lampy.

„Tohle ale není rozhovor v *Patnáctce*. A já nejsem Anna Šaldová.“

Karafa.

„Se mnou si nemůžete hrát, jak se vám zamane.“

Okenní rám.

„Je vám to jasný?“

Adam souhlasil jen se třemi rozhovory. *Víc než patnáct minut, Forbes a Laputa*, což byl blog gymnázia, na kterém studoval.

A také byl redaktorem tehdejšího školního časopisu, který přejmenoval podle létajícího ostrova ze Swiftova románu.

„Je vám to jasný, pane Baxa?“

Adam kývl, aniž vzlédl. Tenhle rozhovor byl čtvrtý, neplánovaný.

„Takže?“

„Corpus delicti ta matrjoška opravdu není. Dostal jsem ji teprve včera. Věnoval mi ji jeden klient.“

„Patrně nějaký Rus, že?“

„Angličan.“

Adam na Kapitánově obličejí spatřil předstíraný údiv, ale rozhodl se celý příběh maximálně zkrátit. „Sehnal jsem matrjošku pro jeho vnučku, tenhle díl mi tady nechal.“

„A proč jste říkal, že to je metafora?“

„To je na delší povídání.“

Kapitán se zastavil před oknem a zahleděl se k vyprázdněnému obzoru. Na nebi zbyly jen červánky. „Za chvíli se začne stmívat. Ale my máme pro strach uděláno, že jo, Davide?“

Svalovec nadšeně kýval hlavou. Vypadá jako ten plyšový pes, kterého měl děda v autě, pomyslel si Adam. Abys nekýval, když ve tmě bude tvůj stín ještě mohutnější.

„*All right*, zkusíme znovu tu kratší verzi.“

Kapitán si energicky přisedl ke stolu a naklonil se k Adamovi. „Detaily znáte,“ poklepal prsty na papírové desky. Kožené rukavice ten efekt důležitosti ještě umocnily. Zkontroloval, jestli neblíká kontrolka detektoru odposlechu. Neblíkala, mohl mluvit dál. Přisunul se ještě blíže. Tak blízko, až Adam z jeho dechu cítil, že by dnes rozhodně na motorce jezdit neměl. „Jak jsem říkal, můžeme se dohodnout, co z toho spisu zmizí. Kousek po kousku, až třeba zmizí celý. Ale to by musela být pořádná dohoda. Co vy na to?“

Adam předstíral, že přemýšlí, ale ve skutečnosti se jen díval z okna.

„Vidím, že jste mě pochopil, pane Baxa. Rozdělíme si úkoly. Dáme vám chvíli na rozmyšlenou a vy nám dáte chvíli na poradu.“

Svalovec vyskočil ze židle, Adamův strnulý posed okomentoval jen pokrčením ramen.

„*All right*, pane Baxa, za moment jsme zpátky,“ oznámil Kapitán, pokynul Svalovci a oba zmizeli ve vstupní hale.

Adam si natáhl bosé nohy a pohodlně se opřel.

Tohle už znal. Jakmile někdo viděl jeho sluchadlo, byl si jistý, že ho Adam nemůže slyšet, kde by ho neslyšel ani člověk se zdravým sluchem. Ale Adam byl jako vozíčkář, který vyhrál olympijské finále v běhu na sto metrů, jako muž s bílou holí, který viděl až za roh. Nevýhodu proměnil ve výhodu.

Ale období s nevýhodou bylo krutě dlouhé. Podle učitelky ve druhé třídě byl Adam jednoduše nevychovaný. *Opakovaně se neřídí pokyny třídní učitelky. Turečková (třídní učitelka)*. To byla první z mnoha poznámek, které dostal, a otec mu za ni udělil výchovný výprask.

Neposlouchá. Turečková

Stále neposlouchá. Turečková

Po několika dalších týdnech a bolestivých výprascích vzala třídní učitelka obávanou propisku s červenou náplní a písmem přes dva řádky Adamova notýsku napsala poslední poznámku.

Neposlouchá. Ani když ho upozorním, aby poslouchal. Vyzývá vás rodiče k návštěvě třídní učitelky. Turečková

Matka navštívila nejprve třídní učitelku a následně s Adamem ušní specialistku. Co bylo považováno za neposlušnost, se ukázalo jako středně těžká nedoslýchavost. Nebyl nevychovaný, jednoduše neslyšel.

„Váš syn má na levém uchu ztrátu sluchu téměř čtyřicet procent, na pravém se tomu blíží,“ konstatovala doktorka

Adamově překvapené matce. „Věděla jste, že je nedoslýchavý, paní Baxová?“

„Nenapadlo mě to,“ špitla matka zahanbeně a nevěděla, čeho jí má být líto víc. Jestli toho, že je její syn zpola hluchý, nebo že si to uvědomila až v jeho sedmi letech.

Doktorka udělala Adamovi odlitek boltce, aby správně vytvarovala koncovku ke sluchadlu, a když byla za necelý měsíc hotová, Adamovi ho poprvé nasadila. Okamžitě byl fascinován pestrostí světa. Černobílé okolí ticha a hlasitých zvuků se náhle vybarvilo. Kdyby tehdy znal Jamese Bonda, připadal by si jako on. Co bylo pro ostatní normální, považoval za svou superschopnost.

Už v ordinaci slyšel maminku, doktorku a sestřičku, aniž se na ně musel dívat. Amerika, kterou právě objevil, byla plná nových vjemů. Dešťové kapky bubnovaly do deštníku, pod nohama mu šustilo listí, louže, do které šlápl, začvachtala. S otevřenou pusou došel až na tramvajovou zastávku. Když se otevřely dveře tramvaje, Adam uskočil, myslel si, že se ulomily.

„Mami, ti lidé si povídají,“ pronesl zaraženě.

„A co by měli dělat, Adámku?“

„Myslel jsem, že je v tramvaji ticho. Jako když jedeme s tátou autem. Že se ty lidi taky musí soustředit.“

Maminka se usmála a pohladila ho po hlavě. Sluchadlo varovně zapískalo, mamincina dlaň se k němu přiblížila až příliš.

„Mami,“ vykřikl vyčítavě a ucukl.

Ani jeden nevěděl, co se stalo. Adam netušil, proč se ve sluchadle ozvalo to nepříjemné pískání, jeho maminka nechápala tu zlobnou reakci na jemné pohlazení.

„Mami?“

„Ano?“

„Proč jsi mi nikdy neřekla, že déšť je slyšet?“

Adamovi se zdálo, že se maminka usmála nějak zvláštně.

Na další zastávce Adam sledoval hlučné dění kolem sebe, jako kdyby lidé při nastupování a vystupování schválně dupali.

„Už se těším, až bude zima.“

„Pročpak?“

„Budu poslouchat, jak padá sníh. Sníh dělá taky takový hluk jako déšť?“

Mamince stékaly po tváři slzy a Adam nechápal proč.

Adamova fascinace světem zvuků trvala přesně pětatřicet minut. Tak dlouho trvalo, než se dostal z ordinace do třídy. Když přišel mezi spolužáky, ani oni v něm neviděli Jamese Bonda. Ještě během první přestávky dostal přezdívku *hlu-choun*. A ta byla ještě nejmírnější. Tehdy poprvé zjistil, jak je úlevné, když sluchadlo vypne. Všechno okolo něj ztichlo a on našel ztracený klid.

Škodolibá radost spolužáků zesílila, když svoje černé sluchadlo musel dát do opravy a dva měsíce nosil růžovou náhradu. Doktorka jinou barvu neměla a on sluchadlo opravdu potřeboval.

Sluchadla hrazená pojišťovnou postupně nahradila ta, na která si doplácel. Víc peněz za víc muziky, kterou díky sluchadlu mohl slyšet. Ačkoliv do svého sluchu investoval veškeré své jmění, ani s těmi nejkvalitnějšími nebyl spokojen. Za peníze, které si vydělal během půlroční stáže v *Newton International*, si od jednoho specialisty na mikrotechniku nechal vytvořit první prototyp sluchadla třetího tisíciletí. Podle Adamova návrhu ho nazvali *DB, DeafBond*.

První čtyři prototypy byly výrazně kvalitnější než nejlepší modely zavedených značek *Phonak* nebo *Widex*, ale až teprve pátá verze fungovala tak, že by to ocenil i agent 007. Adam za *DB* zaplatil skoro jedenáct tisíc liber, ale stálo to za to. S tím prvním sluchadlem, které dostal ve druhé třídě, mělo společnou leda tak černou barvu.

„Slabá baterie,“ zazněla druhá výzva. Ve standardním sluchadle vydrží baterie kolem dvou týdnů, v DB005 jen týden, při maximální zátěži sotva pět dnů. Záložní baterie měl připravené na různých místech. Natáhl se do kapsy saka a během několika vteřin ji vyměnil. Vyměnitelné baterie se ukázaly jako lepší varianta než dobíjení. Zejména potom, co mu během nočního jednání baterie vypověděla službu. I nahý v trní by se cítil lépe, naštěstí měl v kanceláři nabitý starší prototyp.

Když si sluchadlo znovu nasadil, slyšel, jak se vyšetřovatelé domlouvají, že přitlačí. Kapitán zdůrazňoval, že se musí dohodnout ještě dnes, i kdyby tady měli být do půlnoci.

„Dej na mě. Takovýhle, jako je Baxa, umím dobře,“ dodal světláčky.

„Zatím neřekl vůbec nic,“ stěžoval si Svalovec. „Jediný, co ho zajímá, je ta jeho ruka.“

„Buď v klidu. Hlavně buď v klidu. Poznám to.“

„Co?“

„Když mám před sebou vraha.“

Kapitán ještě nestihl všechno prověřit. Potřeboval by tak měsíc času, nebo ještě lépe dva. Ale zkušenosti mu říkaly, že si to může dovolit. Řekl to dostatečně přesvědčivě, Svalovec o krok ustoupil a zaraženě mlčel.

„Tys to snad nevěděl?“

„Ale jo, Kapité, věděl. No... víte, jak to zní, že jo... Vrah.“

Kapitán se ohlédl, Baxa seděl shrbený na židli a prohlížel si karafu s vodou.

„A co budeme dělat, Kapité? Myslím, jakou máme taktiku.“

„Musíš mu dát možnost přistoupit na dohodu.“

„Ale jak?“

„Třeba říct něco ve smyslu, ať si vzpomene na svou kariéru, kterou celý život budoval.“

Svalovec ho chtěl doplnit, ale Kapitán dál pokračoval. „Pamatuj si, úspěšný lidi, jako je Baxa, nikdy nechtějí přijít o své

postavení. Bylo příliš těžký se dostat na vrchol. Tihle lidi nebojují se mnou. Bojují s kýmkoliv a pořád.“

„Nebo ať si vzpomene na rodinu,“ uplatnil svou původní myšlenku Svalovec.

„Myslíš na tu ženu, kterou zabil?“ zazubil se Kapitán.

„Tak jsem to...“

„*All right*, chápu. Ale máš pravdu, když nezabere kariéra, zaberou příbuzný nebo lidi, který jsou mu blízký. Znáš jeho otce? Napsal knihu *Česká lež*. Četls to?“

Svalovec zakroutil hlavou.

Adamovi se vybavil otcův sebejistý úsměv. *Ta kniha*. Kolikrát to slyšel? „Má kniha je souvislým proudem myšlenek pohybujících se co do obsahu na hraně filozofie a historie, z hlediska formy potom na hraně beletrie a eseistiky, obemýkající Československo ještě pevněji než elektrické ohradníky na hranicích. S humorem a nadsázkou glosuje, jací jsme, jak si celou řadu věcí nalháváme,“ charakterizoval otec text, který psal bezmála šest let, vydal krátce po pětatřicátých narozeninách a celý život se k němu vracel. Vyjadřoval se v dlouhých, košatých větách, ve kterých se Adam nikdy nedokázal zorientovat. Což mu otec vedle jeho nedoslýchavosti nikdy neodpustil. „Buď neslyšíš, nebo nerozumíš,“ křičel na něj jednou.

„Prostě připomenout Baxovi, co je pro něj důležitý. Ukázat mu cíl. Tohle uděláš a budeš mít klid. Jak říkám, vezmi rybáři rybu a nasytíš se na den, ale nech ho celý život rybařit a pak se s ním dohodni. Dívej se a uč se.“

Svalovec přikývl.

„Jak se mu to vlastně stalo?“

„Co myslíte, Kapitáne?“

„To s tou rukou. Má na rukou krev. Nezdá se ti to symbolický?“

„To jo, zdá. Ale neptal jsem se.“

„Tak se zeptáme.“

Svalovec vykročil ke stolu, ale Kapitán ho gestem zastavil. „Můžeme, pane Baxa?“ zahalekal směrem k Adamovi nekompromisním tónem.

„Prosím?“ obrátil se na něj Adam s nevědomým výrazem nedoslýchavého, kterým kdysi tak vytácel třídní učitelku Tuřečkovou.

„Promiňte,“ Kapitán vstoupil do místnosti, „ptal jsem se, jestli můžeme pokračovat.“

Nová verze staré hry, pomyslel si Adam. Hodného a zlého policistu vystřídá hodný Kapitán a zlý obviněný. Ale ještě je čas.

„Samozřejmě, můžeme.“

„Rozmyslel jste si to?“

„Stejně jako vy,“ zkusil napodobit úsměv svého otce. S mizerným výsledkem.

Kapitán se zazubil. Potom sáhl do kapsy kožené bundy a s omluvným gestem zvedl vibrující telefon. „Jediná výjimka z tichého pravidla. Tohle musím vzít.“

Kapitán ví, co se stane

Podle tónu hlasu, kterým Kapitán zahájil telefonát, to Adamovi bylo jasné hned. Mladá manželka. Matku ani dceru by takhle neoslovil, milence by telefon nevzal, stejně jako manželce, se kterou by byl dvacet let, a v Kapitánově životě by byla vězněm v cele vlastního domu.

Dál to Adam slyšet nepotřeboval. Opatrně vstal a odkulhal do kuchyně doplnit karafu. Prohlížel se v odrazu okna. Pohledem, který byl vnímán jako přísný, přestože to byl jeho přirozený výraz. Pohled bez příkras. Ten výraz znal jen on sám. Ostatním nabízel své lepší, pozitivnější já.

Nezávislý pozorovatel by viděl charismatického muže v nejlepším věku. Přesně takového, jakého si představíte na vysoké manažerské pozici společnosti se sídlem na prestižní londýnské adrese, který má pod sebou jednadvacet pater. Obrazně i doslova.

Adam ale viděl odstáté ucho. Následek tří operací, během kterých mu lékaři ucho částečně odřízli a zase přišili. Zatímco sluch se mu zlepšil jen krátkodobě, boltec odstával trvale. Pravé ucho měl viditelně níž. První věc, na kterou se v zrcadle pokaždé podíval. Jestli se alespoň trochu nepřiblížilo k těm šedinám, které ho obklopovaly.

Když nastoupil do *Newton International*, během jednoho roku zestárl o deset let.

Nedávno si prohlížel fotografie lidí, jejichž tvář změnila válka. Na konci výcviku se jim v kulatém obličejí zračil odhodlaný pohled, po návratu z fronty zíraly ze snímků vyprázdňené oči v ostře řezané tváři.

Adama válka paragrafů nezměnila. Těch dalších dvanáct let jeho životem proletělo v jediném roku, nezměnil se v nejmenším záhybu kůže, nepřibyla mu vráska, nezešedivěl vlas. Nic nezmění člověka tak jako čas, ale Adam vypadal téměř stejně jako před dvanácti lety. Šedivé vlasy zůstaly jen nad tím odstávajícím uchem. Ještě dokázal pochopit, když mu ženy říkaly, že ty šediny jsou sexy. Když ho však přesvědčovaly, že ho to odstávající ucho dělá ještě zajímavějším, odbýval to zpravidla vtípem, že má naštěstí jen jedno odstávající ucho, neboť to druhé má k hlavě kolmo. Zasmály se a on je pozval na další drink.

Zaostřil svůj pohled za sklo okna. Řeka už potemněla, stejně jako jehličnatý les, ze kterého vyčuhoval smrk s rozdvojeným kmenem. Smrk dvoják. Když si chodil zaběhat, jedna z jeho oblíbených tras vedla právě kolem toho rozkošatělého stromu.

Postavil se tak, aby na sebe viděl z profilu. Nadechl se do hrudníku a zatáhl břicho. To by šlo, pomyslel si. Jeho silueta se však příliš nezměnila, ani když vydechl a znovu se nadechl. Zhubl. Ani o tohle se nijak zvlášť nesnažil. Kdysi tvrdě získané svaly vyrýsoval stres.

Když v Londýně začal cvičit, vybral si kondičního trenéra, který na svém webu propagoval sílu, ne svaly. Vybavil si jeho otevřená ústa, když mu oznámil, že chce chodit trénovat od půl čtvrté ráno. Marně Adamovi vysvětloval, že přirozené lidské biorytmy nemůže obelhat.

Poněkud ospalý údiv ho neopouštěl ani při posilování. Kvůli Adamovi musel přepisovat tréninkové plány a pravidelně ho upozorňoval, že musí zvolnit. Jestli bude takhle dříť,

něco se mu stane, varoval ho během tréninku. A nebude to nic dobrého, zdůrazňoval.

Už se stalo, pomyslel si Adam a zuřivě vzpíral stále větší závaží. Když nemohl, ještě přidal. *Dob-rý ko-nec*, funěl, na každou slabiku připadal jeden zdvih.

Po tréninku se nutil do strečingu, ale jeho *cool down* zpravidla spočíval v tom, že ležel bezvládně na podlaze. Snad všechny svaly na těle mu spaloval žár laktátů, kyseliny mléčné uvolněné navzpíranými tunami. Nedokázal se ani pohnout a ze všeho nejvíc se mu chtělo zvracet. Nakonec se pozvracel jen třikrát, ale po prvním měsíci už ani jednou.

Hluboko pod tou únavou z nevyspání a předávkováním tunami železa byl alespoň na těch několik minut spokojený. Když do posilovny přicházeli první osvalení lektoři a jejich klienti, bezvládnýma rukama si uvazoval kravatu. Jednodu-chý windsor, na ten dvojitý scházela energie.

Adam nechodil do posilovny proto, aby byl silný. Nebo dokonce tak silný, aby mohl vzdorovat osudu. Nebyl naivní. Posilovna se stala místem výkonu jeho trestu.

Předcházely tomu čtyři nádherné dny, které nechtěla zkazit. Ale zároveň to viděla v každém Adamově pohledu. Tu nevyřčenou otázku, tu jeho dojemnou starost, jestli je všechno v pořádku. Chtěla mu to říct, ale nemohla. Ve dne k tomu sbírala sílu a odvalu, v noci se snažila neplakat.

„Tak jo,“ odhodlala se nakonec. Víc toho vyslovit nedokázala. Několik dalších minut jen otírala slzy, které se jí rozvodnily po tváři, a Adam nevěděl, jak je zastavit. Hladil ji a utěšoval. Připravoval se na nejhorší a doufal, že to nebude tak zlé.

„Umřu,“ šeptla a ty čtyři hlásky zalila další povodňová vlna smutku.

„Adame, já nechci umřít. Ještě ne. Dokážeš to nějak udělat?“

Přivinul ji k sobě a marně hledal slova, kterými by ji dokázal uchlácholit.

Tiskla ho a plakala tak dlouho, až vyčerpáním usnula.

Odmítání, agrese, smlouvání, deprese a smíření. Tradiční fáze přijetí nemoci se ho netýkaly. Rovnou se propadl do čtvrté fáze, jeho deprese trvala týden. Plakal, kdekoliv to bylo možné a nikdo ho při tom neviděl. Jeho oblíbeným místem se staly záchody ve dvaadvacátém patře budovy *Newton International*. Prsty sevřené do pěsti si vrazil do úst. Na tvářích ho pálily slzy. Všechna nespravedlnost celého světa se koncentrovala do otisku zubů na kůži prstů.

Do nemocnice ji vozil každý den. Nakonec ji tam musel nechat. Její stav se prudce zhoršil.

První noc, kdy spal sám, se mu zdál sen. Stejně jako v realitě posledních dnů v něm spěchal rovnou do kanceláře. Ale tentokrát to bylo jiné. Nevracel se z nemocnice, ale z jejího pohřbu. Postavil si stůl k oknu. Podíval se na své ruce. Levá vypadala jako ta její, čára života byla jen nepatrně kratší než na jeho pravé dlani. Přitiskl je k sobě a zkoušel je porovnat. Vypadalo to, jako kdyby se modlil a nedovřel k sobě dlaně. Modlení s výhradou. K bohu, který ho zklamal.

Otevřel okno. Pod sebou viděl na chodníku spěchající byznysmeny, ke kterým se po dvaadvaceti patrech letu připojí. A nebude spěchat. Už nikdy nebude spěchat. Neudělá už ani krok. Jen ten jeden, poslední. A potom bude navždy s ní. Zezdola z ulice na něj začali mávat. Povzbuzovali ho. Kdosi zakřičel jeho jméno. Stál před tím otevřeným oknem tak dlouho, až ho odvaha skočit definitivně opustila.

Druhý den mu asistentka vložila do šuplíku u stolu kostky ledu, kterými si skrytý za skříní přejížděl po víčkách, dokud nemusel na další jednání. Na pláči opuchlé oči to zabíralo výborně. Ale pokaždé když zavřel víčka, aby jim dopřál chladivou masáž, viděl její pohled probarvený indigem a výčtkami.

Věděl, že se musí ovládnout a že má dost silnou vůli na to, aby to zvládl. Na dlouho připravovaném jednání o fúzi však

znenadání začal na své klienty křičet, že jim nejde o ekologický přínos, ale o peníze. Křičel tak dlouho, až ho museli jeho kolegové vyvést z místnosti. Teprve na chodbě se uklidnil. Ale zpátky ho už nepustili. Z toho projektu ho vyřadili a vyplatili mu jen základní odměnu. A to prý měl být ještě rád.

Nebyl rád. Obvinil se a odsoudil.

Za její nemoc mohl on. A nedokázal ji zachránit. Fúze dvou fatálních selhání. Tak si to nadiktoval. Bylo to sice naprosto nesmyslné, ale pro Adama svým způsobem polehčující. Když jim lékaři oznámili, že se nemoc dostala do nevyléčitelného stadia, byla to jediná možnost, jak se s tím dokázal vyrovnat.

Jeho zločinu však chyběl trest.

V jeho okolí nebyl nikdo, kdo by jeho chování označil jako zvlášť nebezpečné a odsoudil ho k nuceným pracím na Sibiři. Přitom to bylo tak jednoduché. Namísto odsouzení se děl pravý opak. Těch několik lidí, kteří o její nemoci věděli, oceňovalo, jak vzorně se o ni stará. Ani trochu mu tím nepomáhali. Nepotřeboval slyšet, jak je skvělý. Potřeboval odsoudit. Zavrhnout. Prohlásit za nezpůsobilého pro život ve společnosti, veřejně zbičovat a v okovech vyvést daleko za hradby tohoto světa.

Vybavil si detaily z první noci v nemocnici. Přestože už dávno skončily návštěvní hodiny, povolili mu zůstat u jejího lůžka. Potemnělý pokoj, pravidelné úderý jejího srdce zobrazované na displeji. Adam neznal český název, sestry tomu přístroji říkaly *bedside monitor*. Zvuk jejího srdce miloval, ale na obrazovku toho monitoru se pokaždé díval s obavami.

Později si mnohokrát vyčítal, jak byl sobecký.

Bál se, že zvuk jejího srdce už nikdy neuslyší.

Kdykoliv se pohnula, bál se, že to bylo naposled.

Bál se svého strachu.

Ale ona se musela bát mnohem víc.

Svíral její chladnou ruku, mnohem studenější, než byla ta jeho, když si ledoval víčka. Zlehka ho stiskla.

Ve spojených dlaních drželi svou minulost. Jednou mu řekla, že minulost je to, co už zapomněl, a budoucnost daleko před tím, co si dokáže představit. A v té malé mezeře spolu uvízli.

Poprvé se vzali za ruce, když byla ještě v maturitním ročníku a on studoval práva v Berlíně. Mrzlo tak, až je ledový vzduch štípal do tváří, snad aby jim připomněl, že to není jen krásný sen. Vzal její zkrehlé prsty do dlaně a snažil se je zahřát svým dechem. Vyprávěl jí, že když se budou držet za ruce dostatečně dlouho, jejich srdce začnou bít ve stejném rytmu. V úsměvu zvedla horní ret. Vyzkoušeli to. A od té doby ještě mnohokrát. Často ležel s hlavou na jejím hrudníku a poslouchal úder svého srdce v tom jejím.

Když se rozloučili, dal jí své rukavice. Cestou domů ho zábly prsty. Ty rukavice mu vrátila až po týdně. Říkala mu, že když si je vzala, měla pocit, že ho drží za ruku.

V těch spojených dlaních drželi i svou budoucnost.

Vybavil se mu začátek snu o skoku z okna. Naklonil se k ní, ze spleti čar v její dlani zkoušel vyčíst plány osudu. Čáru života měla dlouhou, hlubokou a nepřerušovanou. Nic jiného poznat nedokázal. Podíval se na tu svou, na rozdíl od té ve snu byla podstatně kratší a méně zřetelná.

Napadlo ho, jestli je možné čáru života reklamovat.

Zkusil se zeptat, jestli ho slyší. Neodpověděla. Neříkala, že umře. Ani neplakala. Celé noci proležela se zavřenýma očima připojená na respirátor. Sotva mohla vědět, že vedle ní sedí, s obavou se dívá na *bedside monitor* a vidí, že jejich srdce bijí v úplně jiném rytmu.

Podíval se na hodinky. Byl u ní už půldruhé hodiny, aniž se třeba jen nepatrně pohnula. Její dlaň byla pořád studená. Spojil ji s tou svojí. Na dvojité čáře života nesmí předjíždět ani smrt, ujišťoval se. Tenhle příběh bude mít dobrý konec!

Ošetřující sestry mu domlouvaly, ať se jde domů prospat. Zkusily to jednou, možná ještě podruhé. Když viděly jeho

zarputilost, každý večer mu připravovaly židli vedle postele. Ani jednou nedodaly, že je tam zbytečný. Když to jednou sám vyslovil, ta rusovláska s jizvou nad okem ho chlácholila, že to rozhodně tak není, neboť jeho přítomnost pomáhá léčbě. Adam se podíval na její bledou tvář a nehybné ruce, na kterých byl ten chlad i vidět, a když se pohledem vrátil zpět do rozhovoru, sestra tam už nestála.

Když trest nepřicházel, Adam se rozhodl, že se potrestá sám. Přestože věděl, že lidský mozek potřebuje minimálně sedm hodin na to, aby dokázal účinně regenerovat a neztrácel potřebný výkon, spánek ze svého plánu vynechal. Nevešel se tam. Také se nechtěl dívat na další reprízu svého snu o skoku z okna. Tak lehké to mít nechtěl.

Byl svůj žalobce, obžalovaný i soudce.

Když sám nad sebou podepsal rozsudek, nedal si na vybranou. Nucené práce v *Newton International*, ze kterých se pokusí získat co nejvíc. Za jakoukoliv cenu. Věděl, že ve dvacátém patře má pan Langridge kancelář, ze které nesmí uniknout ani slovo. Chtěl patřit mezi ty vyvolené, kteří se tam schází.

Změnil se v dokonale naprogramovaný stroj. Byl připravený udělat cokoli. Ve firmě, v posilovně a především pro ni. Přesně jako v té Krylově básni, kterou jí kdysi napsal v koupelně na zrcadlo:

*Bez pýchy, vstojte
střepy odstraňovat
ze sítnic.*

*Pokora, to je
všechno obětovat,
nechtít nic.*

Ze sític odstraňoval střepy únavy, všechno obětoval pro jedno uzdravení. Sám si razil tunel, na jehož konci nebylo světlo. Každý den postupoval metr za metrem tmou vlastní beznaděje, která po každém dalším rozhovoru s lékaří přibrala na temnotě. Její zdraví se nekontrolovaně zhoršovalo a jeho hloubení tunelu bylo čím dál zběsilejší.

Začali ho připravovat na brzký konec. Sestry se na něj dívaly stále ustaranějším pohledem, ta s jizvou nad okem se mu raději vyhýbala.

Umiňoval si, že se nevzdá. Nesmí ji ztratit. Adamova abeceda měla jen jediné písmeno. Plán A spočíval v tom, že jí pomůže to zvládnout. Další písmena neexistovala.

V tunelu přibývalo práce. Monotónní hučení sbíječky přerušilo čas od času pískání v uších. Tehdy tomu ještě nevěnoval pozornost. Tak byl umanutý svým úkolem. Musí ji zachránit, jinak celý jeho dosavadní život ztratí smysl. Adam netoužil po ničem jiném než po šťastné a spokojené rodině. A věděl, že ona je žena jeho života, že s ní bude šťastnější a spokojenější než s kýmkoliv jiným.

Po několika týdnech se na konci tunelu konečně objevilo světlo. Silné a ozařující, mnohem silnější než z *bedside monitoru*. Po všech těch dlouhých dnech ve tmě bodalo do očí. Adam se spokojeně usmíval, než si uvědomil, že stojí na stole před otevřeným oknem, a to všechno je jen další repríza jeho snu. Promnul si oči, podíval se kolem sebe, v příšeří viděl lůžko, ze kterého trčela bezvládná ruka. Pohládl ji. Byla chladnější než kdykoliv před tím.

Tichelem nemocničního pokoje se rozletělo pískání. Ostrý vysokofrekvenční tón, který proletí zvukovodem, propíchne bubínek a zabodne se hluboko do mozku. Stačí jen několik hodin a spolehlivě vás dovede na hranici šílenství. Adam měl za to, že to je jen pískání v uších, které za chvíli přejde.

Nepřešlo.

Ani za chvíli, ani za pár hodin. Nakonec rezignoval a požádal sestru o prášek proti bolesti hlavy. O dvanáct hodin

později seděl v křesle ušního specialisty. Tam to slovo slyšel poprvé.

Tinnitus.

Kromě prášků se mu dostalo i ujištění, že to za pár dnů zmizí. Ale tinnitus nezmizel. Ani za pár dnů, ani za pár týdnů. Nepomohlo nic. Jiné prášky, laserové terapie, pobyty v oxykomoře, více či méně bezradní léčitelé nebo čínská akupunktura, po které mu bylo jen špatně. Každý slib zlepšení tinnitus odpískal.

Adam musel uznat, že nejdražší londýnští lékaři se mu za svou neschopnost snížit to příšerné pískání alespoň o jeden decibel omlouvali lépe než jejich o něco levnější kolegové v Mnichově. Ale to bylo vše.

O to zuřivěji se vrhl do práce. Díky absolutnímu nasazení se mu pouze zvětšil objem, na bankovních kontech i ve svalech. Musel si nechat ušít nové obleky. Ale na stále větší pocit viny mu svědomí nový oblek ušít nedokázalo.

Z nemocničního pokoje si udělal svou noční kancelář, kde dokončoval step list k nákupu nových akvizic, souboru energetických společností v České republice a Polsku. Po každém podpisu smlouvy byl vyčerpaný víc než na konci posilování. Jeho kolegové, pro které byla práce v *Newton International* splněný sen, šli slavit. Pro Adama to byl jen další splněný úkol, po kterém odjel do nemocnice.

Když dostal doporučení na německého experta Dr. Koch-Nebelsteina, neváhal a ještě tentýž den odletěl do Mnichova. Večer si přisunul křeslo blíž k jejímu lůžku a nadšeně jí popisoval, že mají *neue Hoffnung*. Ruku měla pořád ledovou, ale zdálo se mu, že se jí koutky rtů zvedly k úsměvu. Adam jí nepřestával hladit a váhal nad tím, zda jí má říct také o svém nadšení z tobolek. Zkusil je a jejich účinek ho ohromil.

Plán S, nabídnutý kostnatou protistranou s kosou, která se je snažila předjet bez ohledu na dvojitou čáru života, se jim podařilo odvrátit.

Alespoň na chvíli.

„Pane Baxa, slyšíte mě? Můžeme pokračovat,“ zaslechl Kapitána. Podle jeho výrazu Adam poznal, že tu větu říká nejméně potřetí. Ale nebyla to otázka, takže nebylo třeba odpovídat. Nechá je ještě chvíli čekat.

„Ledová,“ pronesl polohlasem. Čidlo zafungovalo takřka okamžitě, dlaně položil do proudu vody stékající z ledovce. Úlevou vydechl a obrátil ruce hřbetem vzhůru. Tohle nebyl nepříjemně studený dotek jako v nemocnici, namísto chladu se jeho tělem rozlévalo vřelé teplo.

Zvedl ruce a sjížděl dlaněmi po obličejí. Měl stále otevřené oči, díval se na sebe skrz prsty. Byl tak unavený, že na své tváři necítil žádnou změnu. Přísahal by, že ani jeden ze čtyřiceti tří obličejových svalů se nepohnul a neodhalil jakoukoliv emoci. Ale viděl to. Usmál se. Byl to sice ten prázdný úsměv, kdy záhyby očních vrásek zůstanou k veselosti netečné, ale Adamovi to stačilo.

„Je všechno v pořádku?“ zaslechl od stolu Kapitánův hlas.

Adam ještě jednou zopakoval ten trik s vodou a studenými dlaněmi na svém obličejí. Zabralo to. Když jeho prsty odkryly oči, viděl, že se ten muž v odrazu okenního skla usmívá doopravdy.

Ten úsměv. Kolikrát mu řekla, že má nádherný, odzbrojující úsměv. V kontrastu černého strniště vynikala bělost zubů. Uměl nasadit profesionální masku pozitivního výrazu, ale tohle bylo mnohem lepší.

Vzal karafu a přidržel ji pod tekoucí vodu. Všiml si otisků prstů těsně pod zúženým hrdlem. Pro jistotu je setřel. Co kdyby byly její? Nakonec raději celou karafu umyl a naplnil ji vodou.

Adam se přišoural ke stolu, karafu položil vedle černých desek, které Kapitán nechal na stole vedle svazku klíčů a helmy. Obyčejné papírové desky velikosti A4, neohýbané, nenaepsané.

Kapitán i Svalovec mlčeli. Adam pochopil, chtějí ho nechat přemýšlet. Běžná taktika. Kapitán o téhle složce řekl, že je jen na připomenutí, detaily Adam zná. To nebylo zcela přesné. Pravda byla taková, že Adam znal perfektně detaily její smrti. Poslední pohled těch hluboce modrých očí, jak kdysi popsala jejich barvu, když sám nedokázal pojmenovat to neobvyklé temné zabarvení. Sotva otevřená víčka, slabý stisk ruky a stá- le mělčí dech. Dokázal by si vybavit, na co v tu chvíli myslel. Ale nic z toho nedokázal uspokojivě zařadit do souvislého děje. Stalo se to před týdnem, před rokem, nebo deseti lety? Nevěděl. Těch několik hodin v hotelovém pokoji představova- lo jedinou popsanou stránku uprostřed prázdných listů.

Několikrát ho vyslyšali, jednou na detektoru lži. Ten byl možný jen se souhlasem vyslychané osoby, ale Adam neměl důvod nesouhlasit. Všechny výslechy dopadly stejně. Nesta- čilo to na zbavení podezření, ale ani na předání k obžalobě.

Na co se ho budou ptát dnes?

Můžete nám ještě jednou stručně popsat, kdy a za jakých okolností jste svou ženu viděl naposledy?

V ony poslední hodiny jste s ní byl opravdu jen vy?

Může vám to někdo dosvědčit?

Opravdu nevíte, jak se jmenoval ten hotel?

Kde se nachází?

Ani stát?

Trpíte ztrátou paměti?

Něco na ten způsob? Co to znamená?

Takže si dokážete vybavit cokoli kromě událostí, které souvisí s ní?

Jak to myslíte, jen některé?

Jen několik málo emocionálních detailů, které nedokáže- te časově zařadit?

To je příhodné a poněkud nápadné, nemyslíte?

Proč byla prohlášena za nezvěstnou, jaký k tomu byl důvod?

„Děkujeme za vodu a vrátíme se k dohodě,“ prolomil ticho Kapitán a připomněl klíčové slovo celého večera.

Svalovec si podrbal předloktí a posunul si židli. Přisedl si tak blízko, až narušil Adamovu osobní zónu. Jeho tělem projížděla elektrizující vlna nadšení. Povolil pěsti, aby uvolnil zatnuté svaly. Tohle bude velký, pomyslel si. Dal by snad celou levou ruku za to, kdyby znal odpověď na všechny otázky. A nejen proto, že ho příšerně páliło to místo, ze kterého si laserem nechal odstranit tetování s jejím jménem.

„Nerozsvítíte, pane Baxa? Už je skoro tma,“ navrhl Kapitán.

„Mně to takhle vyhovuje,“ odpověděl Adam a před očima mu probleskla vzpomínka na oslepující záři reflektoru z podzemního krytu.

„*All right*. Jak chcete,“ pronesl Kapitán. „Rozsvít,“ rozkázal Svalovci. Ten na chvíli zaváhal, ale potom sáhl do kapsy a položil doprostřed stolu rozsvícený telefon.

„Pane Baxa, co se vám vlastně stalo s tou rukou?“

„To je také na delší povídání. Stejně jako ta metafora s matřoškou.“

Kapitán si posunul židli k Adamovi. Prsty levé ruky chytil špičku pravé rukavice a stáhl ji z ruky. Potom to samé udělal na levé. Jeho prsty byly stejné jako on, malé a objemné. Prohnul je směrem k Adamovi. Po slyšitelném lupnutí si znovu nasadil rukavice a postavil se. Pěsti v rukavicích opřel o stůl. Kapitánovu hlavu ozařovalo světlo z telefonu, na stropě po ní zůstal temný stín.

„Dobře, pane Baxa,“ kladl na každou slabiku takový důraz, až se k němu Svalovec otočil. Věděl, že Kapitán jezdí za svými vrahy do věznic, má kontakty v podsvětí i ve vládě a proti předpisům nenosí pistoli, ale tohle se mu líbilo ještě víc. Ta autorita a převaha. Moc nad věcí.

„Velice dobře mě poslouvejte. Řeknu vám, co se teď stane.“

Adam k němu vzhlédl. Svalovec se nedokázal ubránit zklamání. Baxa se tvářil tak laskavě, jako by se nic nedělo.

Klidně se na Kapitána díval, dokonce se mu zdálo, že se snad usmívá.

„V tom vašem rozhovoru ve *Forbesu* mě zaujala jedna věta. *Právo na úspěch není nárokovatelné*. To jste řekl moc dobře. Do téhle situace se to přesně hodí.“

„Proč myslíte?“

Kapitánovy zuby zazářily do tmy, ale k zamýšlenému úsměvu to mělo daleko. „Protože o vašem úspěchu nebo neúspěchu se rozhodne tady a teď. A úspěch si teda rozhodně nárokovat nemůžete. Ale i tak ho můžete mít.“

„Proč...?“

„Vzájemná dohoda,“ skočil mu Kapitán do řeči. „Přemýšlejte o tom.“

Svalovec si uvědomil, že to sleduje s otevřenou pusou. Stiskl rty k sobě a pro jistotu si podepřel rukou bradu. Možná by si mohl dát i ukazováček před ústa. Udělá to, bude to vypadat dobře. Co se tomu Baxovi honí hlavou? A co se mu honilo hlavou, když umírala a naposledy se na ni díval?

Zatímco on si svou ženu nechal vymazat z ruky, Adam Baxa ji vymazal ze svého života.

„Ta nabídka...“ stačil říct Adam.

„Předně, pane Baxa, tohle není nabídka,“ pronesl Kapitán rozhodně. „Nabídka se dá odmítnout.“

Jestli to řekl Kapitán, tak to musí být pravda, uvědomil si Svalovec. O tom, jestli ji zabil, rozhodnou oni. Jak se zdá, pochopil to už i Baxa. Přemýšlí, je to na něm vidět. Přesně jak říkal Kapitán. Ale stejně by dal cokoliv za to, kdyby věděl, jak to bylo doopravdy.

O rok dříve

Králičí alter ego

Zahradu zahřívalo dopolední slunce. Na dlouhém stole pokrytém bílým ubrusem poskakoval králík. Muž v košili s vyhrnutými rukávy přinesl ke stolu poslední dvě židle. Po drbal králíka za ušima a rozhlédl se.

Zasedací pořádek svatebních hostů znal nazpaměť. S Anitou, svou nastávající, o něm naposledy mluvili před chvílí u snídaň. Snažila se najít ještě lepší rozmístění. Je to perfektní, ujistil ji. A víš, co je na tom nejlepší? Zakroutila hlavou. Dnes je náš svatební den, řekl a políbil její voňavé vlasy. Cítil, jak se usmívá.

Rozvážným krokem míjel jednu židli za druhou. Představoval si hosty, kteří na ně usednou. Vybavil si tváře, jména, společné příhody, oblíbené zvyky.

Anita mu zamávala z okna koupelny. Usmál se a poslal jí vzdušný polibek. Slíbil jí, že tohle bude ta nejlepší svatba. A myslel to vážně. Všechno, co se týkalo Anity, muselo být nejlepší. Protože ona si nic menšího nezasloužila. Miloval ji. A miloval ji z celého srdce.

O patro níž uslyšel rozčilený mužský křik. Angličtina se silným francouzským přízvukem. Kuchař. Podřízené hlasy odpovídaly neuspokojivě. Došlo na počítání. Jedno číslo scházelo. Pokaždé schází to poslední.

Králík dohopkal na konec stolu, nemotorně se otočil a dal se znovu do pohybu. Zůstávala za ním lehce zvlněná krajina hedvábného ubrusu.

Muži v košili to došlo. Chybějící číslo byl ten králík. Jak se tam dostal, to mu nebylo úplně jasné, ale on ho vrátí, kam patří. Kráčel k němu přesně vyměřenými pohyby. Věděl, že záleží na každém milimetru, na dokonalé přesnosti, jakkoliv zdánlivě nenucené. První dojem nikdy nedostane druhou šanci.

A všechny další dojmy potom určují výsledek jednání.

Síla slov je přeceňována, až devadesát procent informací nám sdělí nonverbální komunikace. Když na začátku kariéry zastupoval autora bestselleru o tajné řeči těla, překvapilo ho, když před vstupem do soudní síně spatřil na svém klientovi patrné projevy nervozity. Stále dokola střídal tři stejné pohyby. Podíval se na hodinky, upravil si kravatu a popotáhl rukáv košile. Král byl nahý. Jeho nervozitu nebylo možné utajit, ale než si toho někdo stihl všimnout, narychlo změnil strategii a vysvětlil mu, že pokud se na to necítí, bude lepší, když k soudu nepůjde. Zvládne to sám, ujišťoval ho.

Když ten spor skutečně vyhrál, dostal jako bonus ke štědré odměně i tu slavnou knihu. Součástí věnování byl vzkaz, že pokud chce být úspěšný, nikdo nesmí postřehnout, že si něčeho všiml.

Uvědomil si, že tuhle taktiku uplatní i teď. Jeho prsty ke králíkovi promlouvaly konejšivým tónem. Opatrně ho nabral do dlaně, druhou rukou urovnával ubrus.

Králík byl snadný oponent. Podle jeho neverbální komunikace cukajícími packami toužil po dalším pohybu. Sotva mohl tušit, co s ním zamýšlí udělat. Zvedl ho před sebe a podíval se do tmavohnědých očí. Vybavil si, jak v jednom dokumentárním filmu popisovali, že králíci mají nesmírně široké zorné pole, snad až tři sta šedesát stupňů.

„Vaše pozorovací schopnosti jsou obdivuhodné, pane kolego,“ zašeptal směrem k protáhlým uším. Na chvíli zaváhal, jestli nemá králíka políbit.

Tři sta šedesát stupňů. To by se mu hodilo. Byl placený za to, aby viděl, co jiní nevidí. Vidět neviditelné. Představovat si nepředstavitelné. Realizovat nerealizovatelné. Byl mimořádně dobře placený. Co se mu kdysi jevilo jako štědrý obolus, vnímal už jen jako slušný základ. Věděl, že patří mezi nejlepší. *King Henrik* mu neříkali jen tak. Viděl to, co jiní ani nevěděli, že mohou vidět.

Uvědomil si, že to není jen kolega. Že ten králík je jako on.

Podrbal své králičí alter ego na hřbetu. Bílá srst splývala s jeho košilí. Byla mnohem jemnější, než si myslel. V pravidelných pohybech přejížděl ten hebký hřbet a bylo mu skoro líto, že se za chvíli bude muset vrátit k přípravě největšího dne Anitina života.

Rozhlédl se a vykročil směrem k domu. Škádlivě zatahal za dlouhé uši, králík si spokojeně odfrknul a pohodil hlavou. Henrik Maelström byl téměř u domu, když králíka zvedl za zadní nohy, otočil hlavou dolů a prudkou ránou za uši mu zlomil vaz.

K zemi se snášel hustý chomáček srsti.

Švédská svatba

Adam seděl u stolu ve své pracovně. Chtěl se oprít v křesle, ale namísto předstíraného pohodlí se raději zase předklonil. Přestože bylo po poledni, Adamův londýnský byt byl skoro tak potměšlý jako jeho nálada. Podíval se na zatažené závěsy a snažil se odhadnout, jestli ještě prší. Věděl, že do odletu na svatbu Henrika Maelströma má ještě dost času. Dost času na jednu tobolku. Obracel ji v prstech. Podlouhlou, oblou kapsli s rozpustným práškem uvnitř. Vypadala stejně jako ty vitamínové, které si můžete koupit v každé lékárně. Ale její účinky byly mnohem silnější.

Když mu ji Chris, jeho kolega z *Newton International*, poprvé nabídl, neopomněl zdůraznit, že všechny tobolky osobně testuje. Každý den si jich vezme hned několik a má s nimi jen ty nejlepší zkušenosti. Dokonce lepší než s kokainem. „Samozřejmě že to je nelegální!“ reagoval pobaveně na Adamovu připomínku. „Ale je to dobré. A teď musíš dělat jen to, co je pro tebe dobré.“

Adam se ho snažil odbýt, ale zároveň tušil, že Chrisova umanutost nakonec uspěje.

Neznal nikoho, kdo by se do rubriky „předtím a potom“ hodil víc než on.

Původně Krzysztof, nyní Christopher.

Původně nejistý Polák, nyní sebevědomý Angličan.

Původně dvoupokojový byt s rodiči v Lodži, nyní stylový dům v londýnské čtvrti Belgravia.

Původně chtěl po bouřlivém životě umřít nejpozději ve třiceti, nyní si užíval každý rok *navíc*.

„*Newton International* je jako vyladěná filharmonie a já tuhle klasiku miluju stejně jako punk,“ vysvětloval mu, když zapíjeli Adamův první měsíc ve firmě. „Punk znamená, že si věci děláš, jak chceš. A já vím, že se jednou dostanu až do dvaadvacátého patra. Nejvýš, jak to jde. Vsadíme se?“

Nakonec se nevsadili. Adam věděl, že by prohrál. Chrisův punk totiž spočíval i v tom, že byl schopen udělat cokoliv jenom proto, že chtěl. Za jediný rok ovládl sedm čínských dialektů, aniž povolil ve svém pracovním nasazení. Adam nechápal, kde na to vzal energii. Chris mu vysvětlil, že nemá čas, protože osmnáct let svého života promarnil v Polsku.

O svém původu mluvil jen zřídka a pokaždé ironicky. Třeba když vysvětloval, proč má tak slabé přihlašovací heslo do firemního notebooku. „Pocházím z Polska, všechna silná hesla zabrali komunisti,“ pronesl do udivené tváře vedoucího IT oddělení. Následně s ním smlouval, aby měl alespoň heslo co nejkratší. Na dlouhá hesla nebyl čas.

Chris byl jednoduše *zvláštní*, na škále lidské povahy někde mezi *divný* a *zajímavý*.

I s tobolekami nakonec uspěl. Vysvětlil Adamovi, že právě díky těm modrým se naučil tak rychle čínsky. Že díky fialové tobolce nemusí pět dnů spát. Ale Adamovou nejoblíbenější barvou se stala stříbrná. Stříbrná tobolka vyvolávala z paměti ztracené vzpomínky. Někdy velmi detailně, jindy jen abstraktně, jako zdánlivě nahodilou směs vjemů, barev a citů.

Adam zkusil tobolku lehce stisknout, pod bríšku prstů nepatrně zapružila. Vložil ji mezi zuby a skouzl. Jemná zrníčka se rozběhla po jazyku. Nahořklá chuť vzpomínek.

Měl ještě chvíli čas, než začne působit. Rozdýchával se. Předklonil se, opřel se lokty o desku stolu. Při nádechu zvedl